



GENT DEL MASNOU

BUTLLETÍ GENT DEL MASNOU 3a. època núm. 246, octubre 2007

2007
articles

PATENTS, MARQUES, DISSENYS

Marcel·lí Curell i Suñol
Agent de la Propietat industrial

Al Masnou: Sant Felip, 31

A Barcelona:

Passeig de Gràcia, 65 bis

T. 93 487 51 66 · Fax 93 488 03 21

mail@curellsunol.es

MASNOVINA

RELLOTGERIA - JOIERIA

descomptes molt interessants

Aprofiteu els últims mesos

Durant tot el temps de liquidació
el nostre taller de reparació continuarà
oferint el seu servei.

C/ Barcelona, 9 Tel. 93 555 07 76

QASHQAI

Condueix la música

TALLERS MASNOU

Genís Oliveras, S.I.

Exposició i venda: Àngel Guimerà, 14.

Taller: Puerto Rico, 28

Tel. Fax: 93 540 31 57

EL MASNOU



Pintor Domènech Farré, 13-15 · 93 462 80 00 · 08320 el Masnou

Butlletí mensual de **Gent del Masnou**, associació cívico-cultural, recreativa i esportiva inscrita amb el número 7.669 al registre d'associacions de la Generalitat de Catalunya

Equip de Redacció:

Palemó Anglès - Joan Bosch - Joan Casals - Joan Muray - Josep Perarnau - Esteve Pujol -

Portada: 200 articles publicats d'*Històries de la Vila* al butlletí de Gent del Masnou

Correcció: Esteve Pujol

Disseny i muntatge: Taller de publicitat

Publicitat: 93 555 80 06

Impressió: Jobagraf

Tiratge: 3.500 exemplars

Paper ecològic de 90 g

Edició: Gent del Masnou
Dipòsit legal B. 29.758-87

GENT DEL MASNOU

Dr. Agell, 9

Tel. 93 540 39 29

gentmas@suport.org

www.gentdelmasnou.org

08320 El Masnou

L'entitat **Gent del Masnou** no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.

Editorial

BENVIGUDA TARDOR

La tardor no s'ha fet esperar i ja la tenim instal·lada entre nosaltres, complint amb el dictat dels cicles del temps que, amb més o menys puntualitat, fan el seu camí sense miraments. Els veremadors ja han enllestit la raimada i se'ns ofereix, expectant, el decorat de colors càlids que ens convida a penetrar en els secrets del bosc, a la recerca d'una mica de pau i, si escau, d'algun bolet, cirera d'arboç o d'altres sorpreses de què la natura ens proveeix gratuïtament.

Com cada curs, la canalla i els joves ja han tornat a fer seves les aules i, amb aquest tret de sortida, l'engranatge social s'ha posat en solfa una vegada més i ens ha endinsat en allò que coneixem com a normalitat, just quan encara ens posseïm l'encanteri de les vacances d'estiu i els darrers dies de bonança es resisteixen a canviar d'estació.

El sofert exercici de pencaires ja ha tornat a la feina; la rereguarda d'àvies i avis jubilats "canguregen" (podríem patentar el verb "cangurejar"?...) perquè s'ha de tenir cura dels més menuts de la casa; la maquinària de tota mena de cursos, cursets i activitats lúdiques i formatives rullta a ple rendiment, bo i oferint un munt de possibilitats a joves i grans, mestres de casa, jubilats inconformistes i esperançats cercadors de primer treball. Tothom ha de representar el seu paper de l'auca.

En aquesta tornada, frenètica i a voltes estressant, també hi estem immersos tota la gent de *Gent del Masnou*, que, al cap i a la fi, som com una mena de família a l'engròs. Deixat enrere el parentesi d'estiu, hem engegat la programació i oferta d'activitats que ens acompanyaran durant el nou curs i que gustosament oferim a tothom, socis i no socis:

La sala d'exposicions, amb renovades mostres d'art, serà l'encarregada de donar-vos la benvinguda quan entreu al local social.

Nous cursos de balls de saló per a aquells qui vulguin aprendre o perfeccionar les seves habilitats a la "ballaruca".

Els tallers de teatre i expressió per a menuts i grans captivats pel món de la faràndula.

Els assaigs i concerts dels cantaires de la Coral Xabec, animats a seguir oferint al públic del Masnou i d'altres indrets les seves cantades. Si algú s'hi anima, encara podem engrandir el nombre de veus. Informeu-vos-en.

L'edició mensual del nostre Butlletí (el que teniu a les mans és el núm. 246, tot un rècord de permanència!), a través del qual us seguirem oferint temes d'actualitat, història, curiositats, entreteniments i un finestral d'opinions obert a tothom.

Conferències, projeccions, debats i d'altres activitats culturals i lúdiques que anirem anunciant a l'apartat «*Gent del Masnou Informa*» del Butlletí i a la pàgina web. Fixeu-vos-hi bé. Les sortides setmanals del grup de cicloturistes federats.

La IX Trobada d'Intercanvi de Plaques de Cava, del proper diumenge 25 de novembre, amb l'edició d'una nova ampolla i placa commemoratives.

La X edició de la Fira de Santa Lúcia dels dies 7, 8 i 9 de desembre, en col·laboració amb la Federació de Comerç del Masnou, novament a la plaça dels Cavallets.

I més activitats que anirem anunciant puntualment, si a Déu plau, i no ens falta la col·laboració i escalf de tots els socis i simpatitzants de Gent del Masnou.

Bona tardor i que el nou curs en sigui propici.

El President

JA TENIM EL NUMERO DE LA LOTERIA DE NADAL 07669

Solucions a l'encreuat de la pàg. 30



Índex

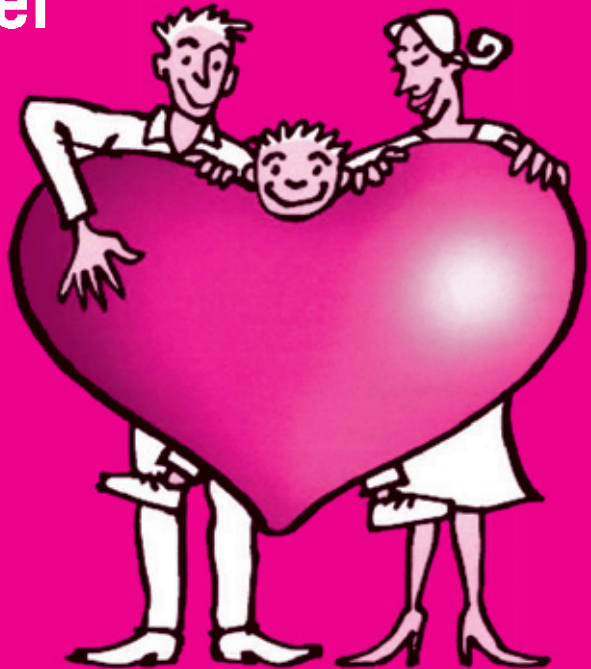
EDITORIAL.....	3
BÚSTIA OBERTA.....	5
COMENÇA A SER HORA per Joan Camps.....	7
LA CORAL XABEC A L' 11 DE SETEMBRE per Esteve Pujol.....	10
ARRAN DE SÒL per Pledebutit.....	10
COMIAT A Mn. J. FABREGAS per La Redacció.....	11
BUENOS AIRES per Joan Maresma Duran	12
A CONTRACOR Per Ramon Serra	13
AMB BICICLETA PER LA GRAN ALBÀNIA Per Xavier Tarafa	14
QUE NECESSITA EL MALALT MENTAL? Per Guillem Homet	17
HISTÒRIES DE LA VILA per Joan Muray.....	18
EIS TEMPLERS 700 anys de la seva fi. per Joan Muray.....	21
RUTA DELS TRES PANTANS per Joan Sagré	22
PARLEM DE LLIBRES per Pere Martí Bertran.....	23
TEATRE CAPITAL per Ra. Ma. Isart i Ma. J.R. Lucas	23
NIT D'HAVANERES I ROM 07 per Esteve Pujol.....	24
GAIREBÉ TOT AIXÒ ÉS VERITAT per Carles Maristany.....	26
GENT DEL MASNOU INFORMA.....	29
MOTS ENCREUATS Per Xavi Cardona	30

CUREM-NOS EN SALUT

La salut al carrer

Prevençió de
malalties de risc
cardiovascular

Control de
colesterol, glucosa
i pressió arterial



NOUETAI

Aquest any també estarem a la
"Ruta del Colesterol"

Passeig Marítim - alçada M. de Déu de Núria
Panell d'escalfament - Circuit de footing

Del 22 al 26 d'octubre

	22 octubre dilluns	23 octubre dimarts	24 octubre dimecres	25 octubre dijous	26 octubre divendres
Matí	Can Malet	Pavelló Esports	Casal d'Ocata	Can Mandri	Edifici Centre
Tarda		Pavelló Esports	Renfe Masnou De 16 a 20 h	Ruta del colesterol De 16 a 18 h	Edifici Centre

Matí: de 10 a 13 h. Tarda: de 18 a 21 h, excepte Renfe i "Ruta del Colesterol".

No cal inscripció prèvia. Totalment gratuït. Per a totes les edats.

Per a la glucosa, cal deixar 2.30 h sense ingerir cap aliment abans del control.

BÚSTIA OBERTA



Totes les cartes adreçades a la **Bústia Oberta** encara que es publiquin amb pseudònim o inicials cal que portin les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, núm. del D.N.I. i signatura. L'extensió no excedirà de vint ratlles mecanografiades a doble espai; en cas contrari, la Redacció podrà abreujar-les.

Gent del Masnou no es fa responsable del contingut de les cartes; seleccionarà les que siguin d'interès general i no mantindrà correspondència amb els seus autors.

ECOLOGIA I RECICLATGE

Senyor President,
Quan surto de la gasolinera del Caprabo i veig la brutícia que s'acumula a la llera de la riera a punt de passar per sota la N-II i per sota la via em faig inevitablement aquesta reflexió:

Si els grups ecologistes de la nostra vila, començant pels partits polítics que proclamen la preocupació per aquest tema, fessin de tant en tant una repassada per aquesta riera i també per la d'Alella i alguna altra, segur que omplirien uns quants contenidors amb plàstics, llaunes, vidre i potser cartrons i tot. Amb la qual cosa obtindríem dos beneficis ben notables: reciclar molt de material i estalviar que aquestes deixalles vagin al mar a la

primera rierada. Ja no parlo del benefici estètic, cívic per tant, que aquestes accions comportarien. Brindo aquesta proposta, que fins i tot podria adquirir un caràcter lúdic i festiu per a petits i grans, a tots els preocupats per la salut del planeta. Tal vegada *Gent del Masnou* podria encapçalar-ne la iniciativa; sabem que és una entitat que ja n'ha promogut de molt valuoses per a la vila. Amb entusiasme i unes quantes bosses de plàstic n'hi hauria prou perquè es dugués a terme. Algú se'n vol fer càrrec?

Atentament,
Un ecologista convençut

**COMIAT A MOSSÈN
JOSEP FÀBREGAS**

El diumenge 9 de setembre a les 12 del migdia a

l'església de Sant Pere del Masnou es va fer una missa concelebrada pel rector Mn. Felip-Juli Rodríguez, el nou vicari Mn. Àlex Galan i Mn. Josep Fàbregas en acció de gràcies pels nou anys en què aquest darrer ha estat vicari de la parròquia.

Va ser un acte molt emotiu, tant per part de Mn. Josep, amb les seves paraules de comiat, com per les d'en Joan Cid, en nom de tots els feligresos, agraint-li tot el que ha fet pel seu Masnou i donant-li coratge per la seva nova tasca com a rector de la comunitat parroquial de Sant Feliu d'Alella. Acte seguit, se li van entregar uns presents com a record del seu pas per la parròquia i, després d'un eixordador aplaudiment, Mn. Felip-Juli va invitar tots els feligresos a un

aperitiu per així poder-nos acomiadar personalment de Mn. Josep.

Durant l'aplaudiment em vingué a la memòria com ha estat la vida de Mn. Josep, fill del Masnou; la família Fàbregas era coneguda pel mot de "ca la Vaquera" i els qui hem conegut el mossèn sabem que ja de molt jovernet la seva decisió era seguir Crist i que ho va demostrar des del primer moment amb la fe i l'evangelització. Ara deixa el seu poble, però Alella és ben a prop i ben segur que més d'un cop el veurem per aquí, així com algun masnoví pujarà a Alella a veure'l. Així que, Mn. Josep, amb Déu siau i amb la mare de Déu.

A reveure!

Rosa Pagès
La filla d'en Ceset

**X Fira de Santa Llúcia
A la Plaça dels Cavallets.
7, 8 i 9 desembre del 07.**




IX Trobada d'intercanvi de plaques de cava del Masnou 2007

Diumenge 25 de novembre a les 10h. al carrer Pere Grau

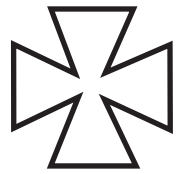
Organitza:

**GENT
DEL MASNOU**

Hi col·laboren:

Ajuntament  del Masnou C.P.C., A.C.P. Bagà, Can Rac, Celler de Mar, Caves Rekondo, Can Colomé, Condís Supermercats, Pastisseria Miquel, La Clau, Ass.d'Amics del carrer Pere Grau.

24 hores al seu servei



Dies en què les farmàcies del Masnou estan de guàrdia

Octubre 2007

1	dilluns	Viayna
2	dimarts	Dominguez
3	dimecres	Aymar
4	dijous	Ocata
5	divendres	Riera
6	dissabte	Fàbregas
7	diumenge	Fàbregas
8	dilluns	Dominguez
9	dimarts	Aymar
10	dimecres	Ocata
11	dijous	Fàbregas
12	divendres	Fàbregas
13	dissabte	Viayna
14	diumenge	Viayna
15	dilluns	Aymar
16	dimarts	Ocata
17	dimecres	Riera
18	dijous	Fàbregas
19	divendres	Viayna
20	dissabte	Dominguez
21	diumenge	Dominguez
22	dilluns	Ocata
23	dimarts	Riera
24	dimecres	Fàbregas
25	dijous	Viayna
26	divendres	Dominguez
27	dissabte	Aymar
28	diumenge	Aymar

29	dilluns	Riera
30	dimarts	Fàbregas
31	dimecres	Viayna

Novembre 07

1	dijous	Viayna	Tots Sants
2	divendres	Dominguez	
3	dissabte	Ocata	
4	diumenge	Ocata	
5	dilluns	Fàbregas	
6	dimarts	Viayna	
7	dimecres	Dominguez	
8	dijous	Aymar	
9	divendres	Ocata	
10	dissabte	Riera	
11	diumenge	Riera	
12	dilluns	Viayna	
13	dimarts	Dominguez	
14	dimecres	Aymar	
15	dijous	Ocata	
16	divendres	Riera	
17	dissabte	Fàbregas	
18	diumenge	Fàbregas	

AYMAR (Maricel)	Almeria, 14	93 555 03 81
DOMINGUEZ	Enamorats 2, (Enfront Estació del Masnou)	93 555 59 36
FÀBREGAS	Navarra, 68	93 555 19 79
OCATA	Sf. Domènec, 1	93 555 33 08
RIERA	J.Llimona, 22 (Enfront C.Nàutic)	93 555 08 55
VIAYNA (M.J.Cardona)	Prat de la Riba, 23	93 555 04 03

Els serveis de guàrdia són de 9 del matí a 9 del matí
El dissabte a la tarda està oberta només la farmàcia de guàrdia

Comença a ser hora

Per Joan Camps i Ortiz

PRIMERA REFLEXIÓ:

Els reis no són la Monarquia. Els reis, constitucionalment parlant, són dos ciutadans de ple dret, igual que tu si et sents espanyol o espanyola. Si, com jo, només et sents català, aleshores, els reis tenen prerogatives diferencials i no els cal, per exemple, ser bilingües. La Monarquia, constitucionalment parlant, és un ens abstracte, immaterial, per tant, incombustible. El fet és que, quan els reis moren en un estat monàrquic, els canvien per uns altres, com si res no hagués passat. La saviesa popular castellana ho sap molt bé quan diuen: **A rey muerto, rey puesto**. Dita que ve confirmada pel protocol que es recita entre les lletanies de les absoltes monàrquiques seguides de la coronació del successor, quan diuen: **El rei ha muerto, viva el rey**. Quina sort viure en una nació amb estat propi, no com la nostra, on els ciutadans s'estalvien aquestes bajanades.

SEGONA REFLEXIÓ:

Creumar una fotografia d'algú, sigui del xicot o de la xicoteta infidel, dels Reis Mags de l'Orient, que són de mentida, o dels reis constitucionals, els de veritat, no és més que l'expressió, a vegades de mal gust, d'una resposta airada, sigui per un atac de gelosia, d'enveja podrida o d'ofensa pel tracte desigual que molts ciutadans reben en comparació als reis i tota la seva parentela. Fixeu-vos que els reis, sent constitucionalment ciutadans com tots nosaltres, no sabem per quins set sous no han de buscar pis ni pagar-se els estudis ni estar a la llista d'espera de la seguretat social. En definitiva, cremar les seves



fotografies no significa cremar-los, a ells, com a persones ni cremar la monarquia que, en ser un ens abstracte, potser sigui derogable, però en cap cas és combustible. Una fotografia és un tros de paper imprès o químicament il·luminat, com les fotos nostres o de la família que, quan no ens agraden, les deixem a un racó, les estripem, les cremem o les llencem cívicament al contenidor blau dels papers. Els reis ho haurien d'entendre que no ens agradin, ja que tenen la sort de passar-se la vida anant de cacera en cacera, d'excursió en excursió, d'àpat en àpat, de regata en regata, d'hotel en hotel, sempre tot pagat amb l'única missió de llegir un discurs que els han posat a la butxaca, del qual ni tan sols els cal que se l'hagin llegit abans de pronunciar-lo. Davant d'una feina tan ben pagada, l'enveja és lliure i, davant de tanta ostentació i despesa provocativa envers les necessitats primàries de molts ciutadans, cremar la seva fotografia és un acte terapèutic que, sent inútil, segur que és bon remei per evitar patologies majors que, avui per avui, la seguretat social no

tracta.

TERCERA REFLEXIÓ:

A què ve tanta comèdia per cremar la fotografia dels reis, quan a correus tenen una màquina automàtica que no distingeix entre el reis i la Lola Flores, la Faraona, i milers i milers de fotografies dels reis d'Espanya són marcades amb tinta indeleble com la dels tatuatges, tractant-los com si fossin presoners d'un camp de concentració nazi? Ja sé, ja sé que m'he passat, demano disculpes per aquesta última paragrafada, ja que és una exageració com les que fa el Jiménez Losantos a la COPE quan menysprea Catalunya. La realitat, tal com jo la veig, és que a correus no tatuen els reis posant-los la data de caducitat, com convidant-los a anar-se'n i instaurar la república, només ho fan per invalidar el segell amb la seva fotografia, evitant així que es faci servir una altra vegada. O sigui, que cada dia, una colla de funcionaris de l'estat es dediquen exclusivament a embrutar la fotografia dels reis i, amb bon sentit comú, això no mobilitza cap fiscal de l'estat ni preocupa a ningú, ni als monàrquics més integristes, donat que la monar-

PANELLETS

De les pastisseries del Masnou



Forn de Pa i Pastisseria

Bautista

El nostre Pa de cada dia

Mestres Villà 87-89 · Tel. 93 555 20 89 · El Masnou
Sant Miquel, 21 · Tel. 93 540 33 59 · El Masnou

pastisseria bombonera

Font



Envii dolços arreu d'Espanya amb el servei **INTERPASTEL**
Navarra, 100 · Tel. 93 555 34 75 · El Masnou

PASTISSERIA DEGUSTACIÓ GRANJA



Matalí

Des de 1866

El Masnou: Prat de la Ribba, 4 · T. 93 555 04 60
Teià: Passeig de la Riera, 14 · T.93 540 14 52



PASTISSERIA - BOMBONERIA

miquel

Antiga Casa Pagès

Fundada l'any 1927

Pere Grau, 59 · Tel. 93 555 06 61 · El Masnou



PASTISSERIA · CONFITERIA

La Moreneta

Itàlia, 31 · Tel. 93 555 35 64 · El Masnou

quia és un ens abstracte que no hi ha tinta que l'embruti ni foc que la cremi. Això sí: La monarquia pot ser destronada per la voluntat popular dels ciutadans. La veritable democràcia ha de permetre als ciutadans convocar un referèndum i refusar l'anticonstitucional nepotisme del sistema de successió monàrquica i donar preferència a l'equitat d'elecció que comporta la república.

QUARTA REFLEXIÓ:

Què volen aquesta gent tan ufana i tan superba? En un estat on els joves es munten festes d'ampolla i de garrafa a la via pública on proliferen les transaccions comercials d'herba, de xocolata, d'anfetes i altres porqueries a preus d'usura que donen beneficis multimilionaris de diner negre homologats als que assolixen els bancs donant crèdits als pobres amb la VISA i plàstics succedanis, resulta que, oh! miracle!, la venda d'aquests al·lucinògens està prohibida per llei i, amb l'excusa que el consum està tolerat, l'autoritat competent i les forces de l'ordre públic es mantenen impassibles. Contràriament, quan uns joves, a Girona, en un àmbit festiu estèticament semblant, esvalotats per l'edat, però presumptament sobris, es munten una manifestació de repulsa cremant la fotografia de dos ciutadans que gaudeixen

de privilegis de desigualtat, no contemplats a la constitució i la imaginació juvenil els porta a emular un Sant Josep a la valenciana com dos ninots metafòrics no indultats, resulta que el senyor Saura, obediènt al que li convé, mobilitza totes les forces a la seves ordres per perseguir-los i lliurar-los com vils delinqüents a Madrid. Home, senyor Saura, un respecte, que els seus okupes tampoc no tenen lloc a la constitució i, a vostè, li fan molta patxoca.

QUINTA I ÚLTIMA REFLEXIÓ:

Ja s'han adonat a l'altiplà de Madrid que les efígies dels monarques van de butxaca en butxaca gravats sobre la xavalla? No se'n deuen haver asabentat que la gent normal portem la *calderilla iconogràfica de sus majestades los reyes* allà on ens rota, moltes vegades prop dels genitals. Monedes envoltades sovint de la ronya acumulada per les mans dels qui es masturben, dels peixaters que tornen canvi, dels pobres que capten pels carrers de totes les ciutats de l'estat, dels qui tenen malalties infeccioses, dels qui es posen els dits al nas, dels qui van a defecar i no es renten les mans? Davant d'aquesta realitat, com pot ser que siguin tan *tiquis miquis*, eh? I als diaris, què n'hem de fer de les fotografies

dels monarques que surten a l'HOLA i milers de publicacions? Podem llençar-los als contenidors o els hem de retallar i fer-ne un àlbum? Imposaran recollida selectiva de fotos règies per evitar que vagin a parar al fons dels cubells d'escombriaires, que serveixin de protecció i de passadís quan acabem de fregar el pis o, per més noble utilitat, que a les vídues humils amb pensions miserables se'ls ocorri usar-los de paper higiènic per estalviar? **EPILEG:**

De moment, la joventut de Girona ja els ha donat teca per a un 11 de setembre, però la que ens ve amb la imposició de bandera borbònica a tots els edificis públics serà pitjor que un tsunami. Ens volen empatxar de *rojo y gualda* fins servir-nos un 18 de juliol. Si no volíem cafè, dues tasses, i si ens queixàvem, fins i tot a la sopa tindrem bandera espanyola. Potser comença a ser hora de dir: **ja n'hi ha prou**. No perdem el temps amb aquesta gent amb la qual no podem anar enlloc, arranquem-nos el tros de pell de brau que no ens deixa respirar i, com sigui, fins i tot pagant, comprem la independència. Per cara que ens la posin, comparat amb haver de pidolar, a més d'una alliberació serà una ganga.

C/ la Garrotxa, 4 (passatge) 93 540 13 29 el Masnou



Tota mena de llanes per fer mitja. Tenim totes les novetats i colors per a aquest hivern... i recorda: si et venem la llana, et guiem el jersei!

Labors de ganxet. Fils i tota classe de materials per fer puntes de coixí. Brodats a màquina. Arrangem peces de vestir.

Horari: Dilluns i dijous de 10 a 1 i de 5 a 8. Dimecres de 10 a 1. Divendres de 5 a 8. Dimarts i dissabte tancat

La coral Xabec i l'11 de Setembre

Per Esteve Pujol i Pons

El dia convidava a la Diada. Vull dir que el dia esplendorós que feia i no gaire xafogós convidava a participar als actes de la Diada Nacional.

A quarts de dotze del matí, a la plaça de l'Onze de Setembre hi havia molta gent, molt bones cares i molt bon ambient.

El discurs de l'Alcalde, la lectura del Manifest municipal, l'ofrena floral de trenta-nou entitats de la vila donaven contingut polític, testimoni d'anhel patriòtics i participació joiosa de la ciutadania. La catifa de flors feia molt de goig davant el monòlit commemoratiu!

La nostra coral havia estat convidada novament a cantar en aquest acte d'alt contingut cívic, tant institucional com popular; no hi vam pas faltar.

El rossinyol (popular catalana, harmonitzada per Montserrat Llagostera, directora de la Coral Xabec), *Muntanyes del Canigó* (popular catalana, harmonitzada per Nadal Puig), *Senyor sant Jordi* (lletra de Salvador Espriu i música de Francesc Vila) i *Els Segadors* (Himne nacional de Catalunya, harmonitzat per Josep Viader) van ser els cants amb què la coral va subratllar el catalanisme de la jornada. Al cant de l'himne nacional, tothom s'hi va afegir. Quin goig!

La música viva dels grallers del Grup Geganter va afirmar el caire festiu de l'acte. Més goig!

Cal afegir que tant l'acte institucional a la Sala Capitular de l'Ajuntament al vespre anterior com la inauguració de l'exposició dedicada al Mestre Millet al migdia del mateix dia 11 a l'Edifici Centre van coincidir a agermanar Diada Nacional i música. Em sembla no pas una coincidència sinó tot un auguri feliç.

Copio el text espruà, senzill i summament evocador:

ORACIÓ AL SENYOR SANT JORDI

"Senyor sant Jordi,
patró, cavaller sense por,
guarda'ns sempre
del crim de la guerra civil.
Allibera'ns dels nostres pecats
d'avarícia i enveja,
del drac de la ira,
i de l'odi entre germans,
de tot altre mal.
Ajuda'ns a merèixer la pau,
i salva la parla
de la gent catalana.
Amén."



Ja ha passat l'estiu (oficialment) i vull dir-ne unes quantes coses. Penseu que aquesta és la visió d'un quisso, d'un pobre ca el món del qual està força més baix que el vostre i, per tant, no sols la visió és diferent, sinó també les conseqüències són diferents de les vostres. Una d'elles està en la forma de suar. Vosaltres sueu per tot arreu, jo només per la boca. Ja sabeu que, quan fa tanta calor, anem amb un pam de llengua fora. Com aquell qui duu la corbata penjant. Per tant, ho passem força malament, a part de semblar que us estem fem llengots.

Per tot això, comprendreu que als de quatre potes, peluts i amb la llengua fora, no ens agradi gaire l'estiu. Per tant, ja que hauria de "despotricar" massa, utilitzaré el mètode invers, com al passat més de juliol i el de l'any passat. Ja m'enteneu, oi?

Bé, doncs, anem-hi. L'estiu és un temps meravellós. Deu ser-ho, perquè molts, moltíssims, en dieu bon temps. No ho entenc pas. Ja que, si només el "bon temps" fos això, la natura no rutilaria com ara.

És un temps tan meravellós tenint-ho tot obert, et queda la casa plena de pols, sorolls, etc., cosa que et fa netejar més del compte. És un gaudi, per al cos i l'esperit.

Les nits són un plaer, ja que, en tenir-ho tot obert, escoltes millor (especialment els caps de setmana) el "concert" gratuït que et donen els "benaurats" que passen pel carrer, amb la qual cosa no cal que descansis (no pots) i així al matí estàs ja "estressat". Tens una feina menys: posar-t'hi.

A més, al "bon temps" a molts els agafa la dèria de sortir, a prendre copes, ballar, al que sigui, el cas és fer-ho; i, si van més "alegres" que de costum, es foten més pinyes (amb ferits, morts, esguerrats, etc.), fet que va bé perquè el ram de la medicina tingui més feina (per si no en tenen) i els del ram farmacèutic venguin més. Així treuen estocs.

Si hom surt a prendre la fresca (és un dir), gaudireu de la flaire dels contenidors de brossa, que, amb la calor, els seus "perfums" augmenten la fortor.

També és temps propici perquè, si s'espatllen les coses de la llar, has de fer una veritable gimcana per trobar qui ho pugui arranjar (fer treballar el magí és bo). El mateix serveix per si et poses malalt.

Una altra cosa força entretinguda és anar de compres (menys en grans superfícies). Has de fer una marató per trobar un comerç obert (això potencia l'esport i resulta sa).

I, quan en trobes un, passa com en aquells films d'intriga, que no saps el que hi trobaràs del que necessites, ja que o no ho tenen o no els en serveixen. Això és bo per a la ment, ja que, si no ho trobes, has de cercar una alternativa i sortir del pas.

Bé, ja veieu que això del bon temps és una meravella i després encara us queixeu.

Apa, bup, bup.

COMIAT A MOSSÈN JOSEP FÀBREGAS

La Redacció



El diumenge 9 de setembre passat, a la parròquia de Sant Pere del Masnou, se celebrà la cerimònia de comiat del sacerdot masnoví, mossèn Josep Fàbregas i Colomer, el qual, durant uns llargs i profitosos nou anys, ha estat complint la seva missió pastoral com a vicari de l'esmentada parròquia, sempre amatent a les demandes dels feligresos i masnovins en general.

Una mostra de l'excel·lent trajectòria i sintonia que el seu pas per la parròquia ha fet paleses entre la feligresia del Masnou és la gran quantitat de parroquians que el van voler acompanyar en el moment del comiat. La celebració fou un acte presidit per la senzillesa –tal com escau a la personalitat de mossèn Josep– i, alhora, plena d'emotivitat i mostres d'estima de tots els qui durant aquests anys han compartit tantes coses amb ell. Reproduïm a continuació les paraules que el feligrès Joan Cid, en nom i representació de tots els parroquians, va adreçar-li com a comiat i agraïment:

Acomiadar Mn. Josep no és fàcil. I ara és el moment de donar gràcies a Déu i de fer present la seva bondad al nostre entorn.

Va arribar a la nostra parròquia fa nou anys i ens va omplir de joia pensar que un fill del poble del Masnou serviria la nostra comunitat de vicari;

ens ha demostrat tot aquest temps ser un excel·lent comunicador de valors, de generositat, d'honoradesa, de laboriositat, de seny, d'acollida... Conserva-ho arrelat en la teva fe cristiana.

Aquelles trobades amb els ancians, els malalts, amb l'estudi de l'evangeli, vida creixent... que positiu!

Trobarem a faltar aquelles homilies teves tan preparades.

Has passat per la nostra parròquia sense voler ser reconegut pels teus valors humans; la teva característica humilitat t'ha guanyat l'afecte de tot un poble i ha donat sentit a la teva vida de capellà.

El teu pas per la nostra comunitat restarà per sempre en el record de

tothom com una fita en el nostre caminar de cristians.

Sàpigues que sempre podràs comptar amb nosaltres per al que necessitis.

GRÀCIES, MN. JOSEP, GRÀCIES PER TOT!

I ara et desitgem de tot cor que l'inici de la teva presa de possessió com a rector d'Alella elevi la teva vida d'Església, fermament arrelada, i sigui un gran pas en la teva vida sacerdotal i que el Senyor et doni les forces que necessitis per exercir amb entrega aquesta nova responsabilitat pastoral, pel bé d'un poble que t'acull amb els braços oberts.

Coratge i endavant! , i que el Senyor t'il·lumini i t'acompanyi.



Buenos Aires

Per Joan Maresma Duran

Al Miguel Ángel, el vaig conèixer a Atenes, el meu primer any a la capital grega. Fa més de deu anys. Va ser l'any 96, al setembre, quan jo vaig començar a treballar al Cervantes i ell també.

En aquella època —que em sembla abans d'ahir— no existien ni els mòbils ni internet. Sembla mentida, però és veritat. Malauradament, ell va tornar a Argentina l'octubre del 97 i jo em vaig quedar a Atenes. Era l'època en la qual encara s'escriuien cartes. I ens escrivíem de tant en tant per explicar-nos una miqueta com ens tractava la vida. Després va venir internet i ens vam haver d'acostumar a rebre moltes cartes instantànies però que no deien res de res. En molts casos eren algunes fotografies o uns arxius adjunts de la bona sort on es podia llegir que, si no els reenviaves, tindries set anys de mala sort o alguna cosa ben pitjor, però més aviat poca substància. Amb el Miguel Ángel vam continuar amb internet com si fossin cartes, cartes que arribaven poc després i en les quals t'estalviaves d'anar a cor-



Casa Rosada a Buenos Aires

reus. La comunicació no va ser mai fluida. Potser dos o tres correus electrònics per any.

Al setembre del 2004 vaig arribar a Rio. Temps després va aparèixer *skype*, un programa que et permet trucar per un preu més aviat anecdòtic. Vam aprofitar per parlar una miqueta de tant en tant, per explicar-nos com ens anava tot i per decidir quan ens veuríem a la terra del *realisme màgic* —diuen alguns— i de la corrupció personificada —diuen altres. Finalment, pel Corpus d'aquest any, aprofitant que era pont, vaig anar novament a Buenos Aires.

El temps no passa en va pel que fa al físic. D'esperit estàvem més o menys igual que a Atenes, comentant les mateixes ximpleries, recordant persones de la meravellosa etapa grega, parlant de literatura una miqueta, no gaire, de la nostra feina —també és professor—, de l'existència tan curta, de l'exili voluntari en el qual estem —jo a Rio, el Miguel a Buenos Aires, però és de Concordia, una ciutat del nord d'Argentina— i on som ja conscients que ens sentim o foraster —en el seu cas— o estranger —en el meu—, i que mai no ens acabarem d'integrar al lloc que hem escollit per viure; tal vegada una manera d'estar sense estar, de ser però no ser. La vida és com un

enorme tauler d'escacs i les peces som nosaltres mateixos, i ens movem. A cada moviment s'obren noves i arriscades —o no— possibilitats. Tal vegada esperem algun senyal que ens indiqui el camí, tot i que sabem que tots els camins poden significar pèrdua —de la família, dels germans, dels amics— o sofriment.

Al juny ja començava a fer fred a Buenos Aires. Un fred que enyoro de tant en tant. També enyorava passejar per avingudes amples d'edificis senyorials i palauets, una cosa gairebé impossible a Rio. També escoltar la gent parlar una llengua que conec prou bé i amb què em guanyo la vida. També fer servir una miqueta el grec, un grec que està ja rovellat i que no és ni de bon tros el grec que parlava prou bé el 2001, l'últim any a Atenes.

Dies que queden per a la memòria, al cap i a la fi som passat i present. Dies que espero repetir d'aquí un temps, tot i que seran diferents, però sempre tindrè l'esperança de tornar a parlar de les coses simples de la vida, de prendre un cafè comentant un conte de Borges o de Cortázar, de la situació econòmica a Argentina, del peculiar accent del *Riu de la Plata*, del *voseo*, de música, de tot tot rient una estona.



El Miguel Ángel

A contracor

Per Ramon Serra i Roca

Hi ha calma i molta humitat. El cel es tanca i s'enfosqueix tant que sembla que arribi la nit en ple migdia. L'aire fa olor de sofre, potser només son manies seves, però els esternuts al·lèrgics ja son aquí i son prova fefaent que alguna cosa no va bé. Descentrat, torna a mirar per la finestra i un llamp estripa aquell cel de plata fosca i li enlluerna les pupil·les. Un fort parpelleig torna la fosca a l'interior de la closca. La remor profunda i greu del tro el sobresalta i li recorda pors ancestrals mai superades.

A fora, l'aigua cau a doll, el terra serà aviat un fangar on caminar esdevindrà una tasca feixuga. Una veu prima, de cantant d'òpera retirat, repeteix com si fos un mantra:

– Només per avui seré bona persona, només per avui no faré el mal.

– Vols callar d'una vegada.

El silenci torna a la cambra, el brunzit de les mosques aixeca dos punts el seu volum. La humitat és cada cop més carregosa. Ell encén una cigarreta i la llum que fa el llumí dona un to groguenc a la cara del seu company, que cada cop sembla més ensorrat en el sofà de pell que segurament va tenir temps millors.

L'home de la veu prima es repentina els cabells amb una greixosa pinta de plàstic. El fet de tirar-los enrere deixa al descobert una llarga cicatriu de deu o dotze centímetres en el polze esquerre. Té uns ulls grossos com unes taronges, gairebé desorbitats, i uns llavis molsuts que semblen siliconats, que li fan una expressió inexpressiva.

Ell (el qui sembla que mana) surt d'una revolada per una porta que grinyola. Es torna a fer el silenci, i aquesta vegada és llarg i espès. L'altre (el qui sembla que obeeix) s'aixeca feixugament i fa unes passes curtes en direcció a la finestra. A fora encara plou, però la remor de la tempesta s'allunya. Posa la mà en el vidre i sent una fredor que l'esgarrifa. Allà lluny, sota la pluja, veu el company que torna corrents amb una bossa agafada sota l'aixella.

Cop de porta i espolsada de cabells tipus gos. Ell li mostra les eines. L'home dels morros inflats s'espanta i retorna a la salmòdia que creu que el protegeix.

– Només per avui seré bona persona, només per avui no faré mal

– Vols deixar de tremolar com una fulla i agafar les eines?

L'home que obeeix recull els estris i es col·loca uns auriculars de botó a l'orella. Prem el play i per dintre el cap ressona la simfonia en set colors de P.R. "He anat a seure al jardinet dels lliris en espera del bon temps".

Reconfortat per la música i esperonat per la lletra segueix decididament l'home que mana fora de la cambra. Un cop sota la pluja dirigeixen els seus peus envers el proper bosc. L'aigua llisca per les fulles de pi i goteja vertiginosament fins al terra encatifat de molsa i restes de fulles. Tots dos homes s'han evaporat com la boira enmig de les tenebres. Ara corren com portats pel vent. Tenen pressa, la

pressa de qui vol acabar aviat la feina, sigui aquesta la que sigui.

L'home que mana diu que ja no falta gaire per arribar, l'altre no el sent, dintre seu ressona "Pugeu a la barca que naufragarem".

Enfront d'ells, una petita clariana. Just, a les seves dotze, un pi no gaire alt en forma de i grega.

– Vols treure't els auriculars d'una punyetera vegada?
– Què dius?

L'home que mana els hi arrenca sense miraments i l'agafa pel coll tot acostant les dues cares.

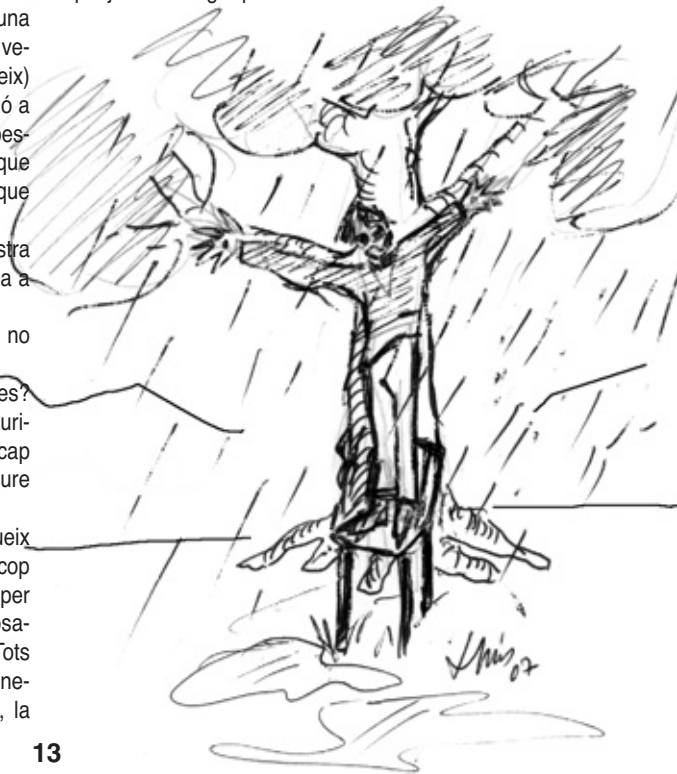
– No és això el que volies? Doncs això farem.

De la bossa ell treu un martell i uns claus exageradament grossos. L'altre s'ho mira i una llàgrima perlada s'esmuny galta avall i s'ajunta en la caiguda amb les seves germanes que vénen de més amunt, de més enllà d'aquests núvols, d'un lloc remot que no coneix ningú. Potser allà dalt, algú plora per ell, però si les llàgrimes són tantes, potser plora per tothom.

– Estàs segur de voler morir així?

– No en tinguis cap dubte.

Mentre que l'home que mana el clavava en l'arbre més semblant a una creu que va trobar en el bosc al costat del sanatori mental, en uns petits auriculars tirats per terra sonava una cançó que deia "Taxista, ja no vaig al cel, però no et posis trist i queda't el diner, busca un nou passatge que jo me'n vaig a peu."



Amb bicicleta per la Gran Albània

Per Xavi Tarafa

Segellada hermèticament durant el règim comunista d'Enver Hoxha, Albània va despertar del comunisme a principis dels anys noranta en una dècada convulsa, que es va iniciar amb la caiguda del comunisme, va continuar amb l'anarquia generalitzada desencadenada com a conseqüència d'una estafa de dimensions descomunals en sistemes d'estalvi piramidals i va finalitzar amb l'arribada de refugiats albanos-kosovars. El nou mil·lenni va dur l'estabilitat i al 2007 tenia la sensació que ja feia tard a visitar Albània.

A l'abril ja estava decidit el viatge i, com els darrers anys, el realitzaria amb bicicleta.

De bon principi vaig tenir clar que no em podia cenyir a l'Albània oficial; havia d'intentar recórrer la *Gran Albània*, els territoris ètnicament albanesos, fossin aquests dins de les actuals fronteres de l'estat albanès o no. Recorriera Albània, l'oest de Macedònia i parcialment Kosovo, abans no tornar a entrar a Albània després d'una petita incursió a Montenegro, però hauria de sacrificar Ioannina a Grècia. El viatge, el realitzaria amb en Manel Garcia, un professor aventurer que d'entre altres indrets ha pedalat per Kamtxatca, al llunyà est rus,



í al Tibet. Els 20 anys de diferència que ens dúiem no havien de ser inconvenient per entendre'ns.

I així va ser. Durant quatre setmanes, del 30 de juny al 29 de juliol, vam *pedalar-nos* aquest racó balcànic. En el moment de deixar les bicicletes a l'aeroport de Tirana a la tornada, el comptakilòmetres marcava 1.940 km. Pel camí havíem deixat enrere tot tipus d'etapes, de molt curtes, al voltant de 20 km, de molt llargues, set de més de 100 km, i algunes de molt dures, com una de només 61km (45 km sense asfaltar), però amb 1.900 m de desnivell acumulat. Però totes elles van tenir un denominador comú, la descoberta de gents, indrets i paisatges.

L'inici del viatge va ser força relaxat. Els primers dies vam pedalar al llarg de la costa adriàtica i jònica aprofitant de tant en tant per fer banyets en platges d'aigües cristal·lines amb Corfú i d'altres illes gregues com a teló fons. Però a poc a poc els paisatges es van anar endurint per creuar la part oriental d'Albània tot ressegint congostos i valls tancades que desenbocaven en planes agrícoles. I per aquests paisatges vam seguir fins abandonar Albània i entrar a Macedònia per la ribera oriental del llac Ohrid. D'allà, vam remuntar fins a la capital macedònica, Skopie, on vam arribar després de creuar el parc nacional de Mavrovo. Des de l'antiga Üsküb otomana ens vam dirigir cap a la planície kosovar, a la qual vam arribar després d'accedir a Prizren pel port de Trevalc (1.515 m) i el congost del riu Bistrita. Deixaríem Kosovo dos dies després de la mateixa manera que hi havíem entrat, per un congost, aquest cop el del riu Rugova, i un port de muntanya, el Cakor (1.849 m), que uneix Kosovo amb Montenegro per una pista intransitable per a vehicles a causa de dos grans esvorancs causats durant la guerra de



Kosovo, que ocupen tota la pista. Com a conseqüència, no hi ha post fronterer a la banda Montenegrina. Així que la nostra curta estada a Montenegro, una nit a Plav, va estar marcada per la il·legalitat de la nostra presència al país. De Plav vam tornar a entrar a Albània a través de Gusinshe en el que era el penúltim tram del viatge, marcat pels paisatges de muntanya dels Alps Albanesos. Van ser dies de muntanyes calcàries que, sense tenir grans alçades (no sobrepassaven els 2 500 m), es precipitaven sobre valls tancades a més de mil metres per sota, prats i boscos de pinàcies que recordaven els Pirineus, i poblets remots amb gent acollidora que es feia creus que haguéssim arribat fins allà en bicicleta. I en un d'aquests poblets, Teth, una indisposició ens va forçar a canviar la ruta dels darrers dies: en lloc de recórrer el llac de Fierze i anar fins a Kukes abans no baixar a Kruja, hauriem de quedar-nos pedalant per les maresmes de Lezha i la zona costanera del nord d'Albània. Però el viatge per la Gran Albània no tan sols ha estat una successió de paisatges, també de gents i els seus costums. Més enllà de la divisió tradicional entre Tosks i Ghegs, els primers al sud del riu Shkumbim i els segons al nord, diferència marcada principalment per l'ús de dos dialectes diferents al parlar i per la suposada rudesia extrema d'alguns Ghegs de les muntanyes respecte als més refinats Tosks; les grans diferències són les creences religioses dels albanesos segons la seva zona geogràfica i entorn d'influència. A diferència de l'opinió generalitzada a casa nostra, on gairebé l'única referència albanesa que ens arriba és la kosovar i per extensió musulmana, el mapa religiós albanès és tot un trencat



closques on tenen cabuda varies creences religioses.

La presència cristiana es troba als dos extrems del país. El nord, catòlic, se centra al voltant de la ciutat d'Skodra amb forta influència italiana i als alps albanesos on el control otomà va ser gairebé nominal. El sud, per contra, és ortodox. Resulta curiós veure com aquí també hi ha divisions. Tot i que actualment l'església ortodoxa albanesa és autocèfala, històricament l'ortodòxia cristiana va ser disputada entre les diverses potències de la regió. Així, per exemple, els frescos del monestir d'Ardenica estan tots escrits en grec, mentre que en els que es troben a Voskopoja, prop de la frontera macedònica, tots els textos als frescos estan escrits en alfabet eslau, encara que la manca de guia no em permet discernir si en búlgar o serbi.

La resta del país és musulmana, però no tots sunnites. A moltes parts de l'Albània central així com en parts de Macedònia hi ha una forta presència bektaxiana, onfraria sufí. Els dervixos bektaxians es reunixien en *tekkes*, espècie de monestirs, per realitzar les seves meditacions i oracions. Vam tenir l'oportunitat de visitar un parell de *tekkes* i, estant a Girokastra, de visita al museu etnogràfic de la

ciutat, vam poder parlar amb la guia. Amb un anglès molt fluid ens va comentar que era bektaxiana, però que l'important era creure en Déu i que no importava com s'hi arribés, a Ell; i com a exemple ens posava les seves filles, emigrades a Itàlia, que s'havien convertit al catolicisme. La dona ens ho explicava vestida amb sabates de taló i faldilla per sobre els genolls, als antípodes de la imatge musulmana que ens arriba a occident. I és que, si alguna cosa ens ha sorprès, ha estat el nivell de secularització del país. La gent jove i de mitjana edat està completament occidentalitzada i tots i totes vesteixen a la moda més enllà del grup religiós al qual pertanyin. Només en zones rurals de Macedònia vam creuar-nos amb dones grans vestides a la *islàmica*, si se'n pot dir així, amb llargues túniques i vestits amples i vels que els cobrien tots els cabells de la cara. Fent-la petar amb kosovars exiliats a Europa que passaven les vacances en un balneari macedoni, ens van fer notar la seva disconformitat amb aquesta estètica, ja que per a ells implicava una imatge empobrida i endarrerida dels albanesos macedonis. L'estada a Macedònia va ser curta però intensa. A diferència



de la resta del viatge, tres nits no les vam fer en hotels sinó a cases particulars de membres de xarxes viatgeres que ens vam oferir d'acollir-nos. Això ens va permetre entendre (o confondre'ns més) sobre la realitat del país. Així a Ohrid vam estar-nos a casa l'Al, un americà que treballa col·laborant al desenvolupament de formes de turisme sostenible, que no només ens va acollir sinó que ens va guiar pel jaciment romà i per les diverses esglésies ortodoxes de la ciutat, i a Skopie ens vam estar a casa en Zoran, un noi eslav macedoni. Aquest darrer es feia creus que recorreguéssim la Gran Albània (incloent-hi regions de Macedònia on ell mai no havia estat) sense por que ens passés res. Aquesta situació no ens va sorprendre pas, però, ja que l'Al dies abans ens havia comentat que només mil macedonis creuen la frontera cada any cap

a la ribera albanesa del llac Ohrid. I és que l'Al era força crític amb Macedònia; per a ell, un país inexistent format a base de búlgars, serbis, grecs i albanesos, on l'estat havia de fer un esforç per adoptar una identitat nacional a partir dels símbols de les diverses comunitats ètniques: des de reis serbis, com Stephan Dushan, a personatges albanesos, com Skanderbeg o la mare Teresa de Calcuta, passant pel grec més famós de tots, Alexandre el Gran.

Però si l'estada a Macedònia va ser intensa, l'estada a Kosovo ja no sé com definir-la. Només quaranta-vuit hores, però plenes de contrastos. Mentre estan pendents d'una resolució sobre l'estatus final de la regió, aquesta és administrada per l'ONU. Els funcionaris, policies inclosos, són d'arreu del món; les carreteres, plenes de *check-points* de la KFOR (les forces de

l'OTAN sota mandat de l'ONU establertes a Kosovo) i plenes de cementiris de milicians de la UCK, mausoleus i monuments a herois caiguts en mans dels serbis *dolents*; i les esglésies i monestirs serbis fortificats i protegits per militars per no ser atacats per la majoria albanesa. I, malgrat tot, la gent viu com a qualsevol altre lloc del món: a dos quarts de vuit de la tarda, com a qualsevol altre indret albanès, la gent surt en massa als carrers a passejar, per continuar sopant i anant a algun bar de moda, disfrutant de la calma, com a mínim aparent, que hi ha actualment.

Quan la gent ens veu, turistes com som, se sorprèn i ens guien cap allà on vulguem anar, sigui mesquita, tekke, església o monestir, sense mostra de rancor o odi. Deuen pensar que el conflicte no va amb nosaltres, o potser és que la majoria és tolerant i només és una minoria la qui tensa la corda per les dues bandes?

Aquests i d'altres dubtes són els que queden en tornar del viatge. Perquè d'un viatge sempre se'n torna amb dubtes. Surts de casa amb la bossa plena d'idees i un lloc per recórrer i la tornes amb una llista d'indrets a repetir, nous indrets per descobrir i històries, conflictes i peculiaritats que t'eren desconeguts i que ara vols aprofundir. Per comprendre-les caldrà un altre viatge.

LA BARBERIA
Perruqueria d'homes

Pere Grau, 110 el Masnou Tel. 93 540 71 59
Dimecres dia del jubilat. Preus especials

ROBA UNISEX

A

ANDARTU

Barcelona, 14 · 618 29 18 71
 From Miami, Brasil Colòmbia

Bons preus

Gent solidària

Gent del Masnou

Col·labora amb la Fundació Campaner i ajuda a extingir la malaltia del Noma al tercer món.

Adquireix el llibre "Relats de futbol 37 Històries solidàries al voltant d'una pilota", amb pròleg de Samuel Eto'o.

Preu 10 €

El trobaràs a:

Gent del Masnou



Amics i antics escoltes del Masnou

Conferència col·loqui "PARLEM DE BOLETS"

Els bolets i les seves propietats alimentàries

Dissabte, 10 de novembre, a les 7 de la tarda,
conferència i mostra gastronòmica al local social
de Gent del Masnou.

Sortida

"X Trobada: Anem a buscar bolets"

Diumenge 11, a les 8 del matí, a la Pl. dels Cavallets

Cal portar el dinar (l'esmorzar és a càrrec de l'organització). Els qui ho vulguin poden venir directament al Pla de l'Arròs, a les 9 del matí, per esmorzar uns bons entrepans.

Si plou, la sortida es farà el dia 18 de novembre.

Ho organitza:

**Amics i Antics Escoltes del Masnou,
amb la col·laboració de Gent del Masnou
i la Caixa de Pensions**

QUÈ NECESSITA EL MALALT MENTAL?

Pel *Dr. Guillem Homet*

*Director Mèdic Comunitat Terapèutica del Maresme
Centre de Salut Mental Maresme Sud*

A Catalunya, segons les estadístiques, una de cada quatre persones necessita o necessitarà atenció psiquiàtrica en algun moment de la seva vida. És a dir, una part important de la població té o tindrà algun problema d'ordre psíquic que demanarà l'atenció d'un professional en salut, sigui metge de capçalera, infermer, psicòleg o psiquiatre.

La malaltia mental, especialment les més greus, pot fer perdre l'objectiu i el sentit de la vida, pot malmetre la capacitat de relacionar-se amb els altres o pot fer molt difícil mantenir una activitat personal i socialment profitosa. En conseqüència, pot acabar impeding la normalització de la vida quotidiana i la integració social del malalt mental i afectar directament la seva qualitat de vida.

Si bé hi ha alguns grups humans més vulnerables al patiment mental, cal tenir present que la malaltia mental pot aparèixer en qualsevol persona de qualsevol estatus social, edat, sexe, nacionalitat.

El que marca la diferència entre uns i altres no és si pot aparèixer la malaltia mental, sinó les possibilitats de rehabilitar allò que la malaltia ha malmès i les possibilitats d'oferir les eines per obtenir una millor qualitat de vida.

Ja fa molts anys que en els medis científics internacionals es considera com a objectiu principal de tot tractament en salut mental la millora de la qualitat de vida.

Perquè aquesta millora sigui possible es requereix un tractament psicològic adequat, un tractament mèdic psiquiàtric adequat, un tractament rehabilitador adequat i les condicions de suport social adequades.

La participació de la societat en general, però en particular de cada un dels seus ciutadans en la tolerància, en l'acceptació de les diferències, en la solidaritat és molt important per facilitar la integració del malalt mental.

La qualitat de vida del malalt mental depèn en gran part de l'actitud que cada un de nosaltres mostri en la convivència, en el carrer, en el treball, en les converses del dia a dia.

El malalt mental és una persona a qui és imprescindible de ser tractat amb normalitat, sense por, amb igualtat d'oportunitats, per poder recuperar un paper digne en la comunitat i davant de si mateix.

Cal fer front a l'estigma de la malaltia mental i això és feina de tots.





Històries de la vila

Per Joan Muray

EL GARROFER DE L'INDIÀ

És el primer cop que dediquem unes "Històries..." senceres a un arbre, però és que aquest, el garrofer de l'Indià, així com el pi del mateix "cognom", han estat dos arbres excepcionals per al Masnou, recordats per la majoria dels vilatans de fa uns anys. Per això, tant el garrofer, aquest mes, com el pi dintre de dos, tenen el seu capítol.

La història d'aquests arbres singulars segur que despertarà un munt de petits o grans records, però el que pretenem aquí és relatar el que fou més general, així com el que en digueren certs masnovins de vena romàntica i sensible.

Per al garrofer, els escollits han estat el poeta masnoví per excel·lència, Josep Pujadas i Truch, que en deixà un preciós i sentit poema (1). I un article (2) d'Estela Millet i Llansó (de can Xec), monja masnovina que residia a Sant Celoni. També tirarem del tros d'un altre article (3) titulat "A mi també m'agraden els garrofers".

El poema "El garrofer de l'Indià" diu així:

EL GARROFER DE L'INDIA

Dalt de un turó ple d'harmonia
on tot és calma i poesia,
on té la flor més bell perfum
i on més clara hi cau la llum,
en mig la flaira plaentera
del romani i la ginestera
s'hi aixeca ferm, de molts anys ha,
el garrofer de l'Indià.

Com un gegant ardit i noble
que vetllí, apar, el nostre poble
i que el contempli amorosit
com va creixent plè de delit
i com senzill, prò amb tota glòria,
escrivint va la seva història.

Al séu redós que bé s'hi estàl
I quin bó fá el contemplá
la mar soperba o bé tranquí'la
besant amb goig la nostra vila
que reb reblerta d'il·lusions
ses escomeses i petons.

Des d'ací dalt quin gaudi dona
contemplá el pla de Barcelona,
admirá el pic de Sant Mateu
com esglaó que ens puja a Déu
i recollit, prò clà i alegre,
el bell convent de Montalegre.

En un vessant hi té Teyà
el poble humil i dolç i clá
que gentilment li envia amb l'aire
dels tarongers tota la flaire.

I en l'altre hi té els jolius vinyars
de nom i fama seculars
que fan tostems que dongui Alella
el vi que és goig i meravella.

Darrera séu, fent-li dossier
s'estén el bosc tot rialler
que el serení sembra de perles
i de bells cants, pinsans i merles.

I el garrofer sembla hi gaudeix
amb tot có gran que presideix
des del turó plè d'harmonia,
belles sentors i poesia.

Al séu redós que bé hi està
el cor senzill que sab copsá
de la Natura la bellesa
i del bon Déu podè i grandesa.

Més, ail que avui no és de bon troç
ni tan joliu ni tan frondós.

Avui ses gràcies s'afebleixen,
que el pas dels anys llur marca hi deixen.

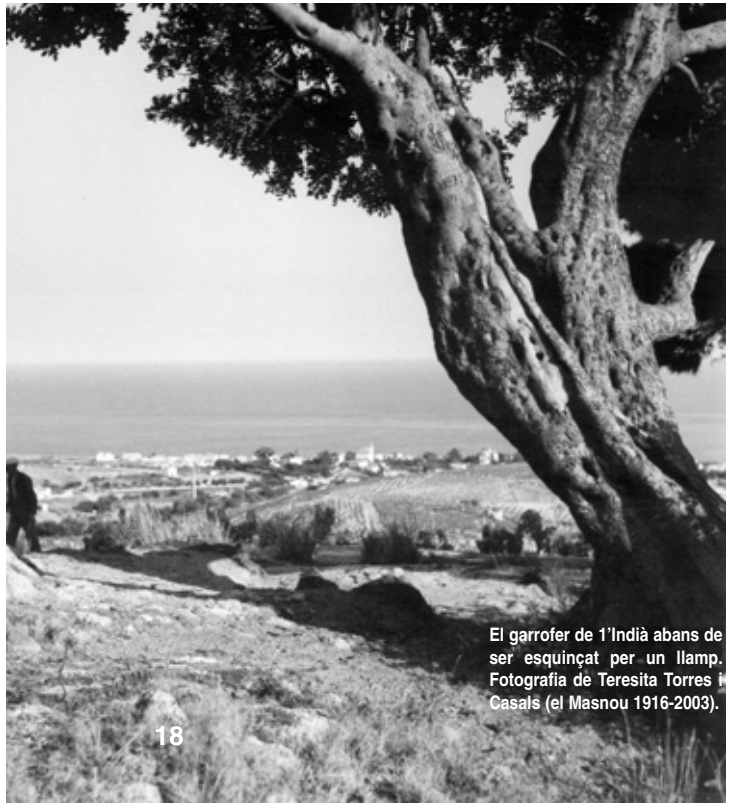
Més, així i tot, el masnoví
que ama el que és gran i vol gaudi
dels bells esplais que el cor encanten,
quan surt el sol i els ocells canten
puja plaent, sense dubtà,
al garrofer de l'Indià.

I l'article "El garrofer, arbre màgic" és aquest:

EL GARROFER, arbre màgic.

Quan la gent del Masnou traginaven les coses amb carros (i no us penseu que fa molts i molts anys d'això, perquè ho recordo personalment) les garrofes eren molt apreciades com a aliment dels cavalls i els matxos.

De garrofers, n'hi havia pertot arreu; a la carretera de Teià, als marges del torrents, al camí del cementiri, més amunt de la fàbrica del vidre, als grans jardins i a les vinyes.



El garrofer de l'Indià abans de ser esquinçat per un llamp. Fotografia de Teresita Torres i Casals (el Masnou 1916-2003).



El garrofer i el pi de l'Indià, vistos des de la vinya que tenien sota seu.

El més conegut era el garrofer de l'Indià, que fins tenia nom propi com les persones. Els avis ens deien que aquell garrofer gegant, magnífic, era mascle, l'únic mascle de tot el Masnou i que el seu pol·len fecundava tots els garrofers de la comarca. Sigui com sigui, el que sí és cert és que era un arbre altíssim i, junt amb el vell pi que li feia companyia, coronava el turó tan conegut dels masnovins, lloc de berenars i petites excursions.

Els garrofers han de veure la mar Mediterrània, i l'airet marí i la terra de sauló els fan créixer ufanosos i les soques són gruixudes i les fulles lluent. Fullejant un antic àlbum de fotografies de quan érem petits, em va cridar l'atenció que moltes tenien per fons els garrofers; o estàvem enfilats a les seves branques o els vells seien a les seves arrels. Això no té res d'estrany perquè els garrofers eren per a nosaltres una cosa tan familiar i quotidiana com els mobles de casa, però amb una diferència: una cadira és sempre una cadira, però un garrofer és quelcom màgic. Quan una criatura s'acosta a un garrofer, no veu pas un arbre, veu qual-sevol cosa que passi per la seva fantasia: una illa deserta, un castell, un niu de pirates, una cabana, un vaixell al mig del mar, una cova, una selva, un pont sobre un riu, etc., etc. Se'n poden fer moltes de coses en un garrofer, com amagar-se dins la soca, pujar per damunt de les gruixudes i entortolligades branques, enfilarse i amagar-se dins de fullam, etc.

L'especialíssima estructura d'aquest bonic arbre, tan diferent dels altres companys del nostre país, fa que per jugar no hi hagi res més engrescador que un garrofer.

Guardem alguns dels vells garrofers del Masnou, si encara hi som a temps, per a les criatures d'ara i per a les qui vindran, que fóra llastimós que haguessin de jugar amb depriments estructures metàl·liques, com els micos del zoològic, pobrets.

Guardem els garrofers, que, si ja no es necessiten les garrofes, sí que es necessita la seva màgica companyia. No hi ha cap altre arbre a les nostres terres que en un obrir i tancar d'ulls es coverteixi en qualsevol imatge somniada, com un garrofer.

De l'article "A mi també m'agraden els garrofers", n'hem tret alguns parà-



A la dreta, una garrofa i les llavors. A l'esquerra, les llavors de la garrofa envoltant una pipida d'or. Fotografia de Joan Muray.

grafs molt interessants, que creiem que cal remarcar. Són aquests:

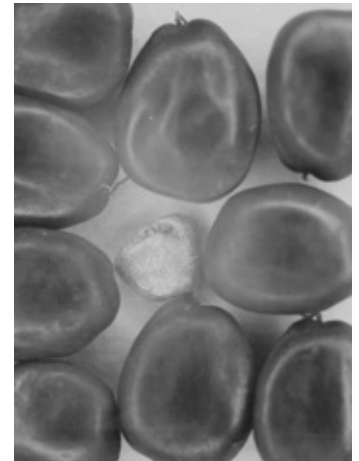
- ...el garrofer té les flors no sols grosses sinó, a més, nues, és a dir, reduïdes als òrgans essencials femenins o masculins (els famosos pistils i estams). En efecte, uns garrofers tenen només flors femenines i uns altres només masculines. I alguns en tenen d'hermafrodites, és a dir, que presenten junts els òrgans masculins i femenins en una mateixa flor.

- ...Vaig revisar (4) tres zones del Masnou, una a cada punta de la vila i una al centre. Òbviament, la major part dels garrofers que vaig trobar eren peus femenins: al cap i a la fi són els que porten les garrofes!... però les flors femenines necessiten d'ésser fecundades: calen també els peus masculins. En vaig trobar només dos i molt lluny l'un de l'altre... sols un peu va resultar hermafrodita de tots els que vaig observar, que varen ser una trentena.

El Maresme meridional és el seu límit nord als Països Catalans.

...són una part significativa dels paisatge mediterrani de casa nostra, més que no pas les palmeres, bananeres, cedres, etc.

...els garrofers floreixen des de la Mercè (24/9) fins a Sant Martí (11/11),





Dibuix d'Estela Millet i Llansó.

aproximadament. Les flors no van soles, sinó en grups que en diuen "inflorescències", com gotims de raïm. La pol·linització la fan insectes (5), per això els garrofers florits fan certa fortor més o menys desagradable.

El fruit del garrofer, la garrofa, en llibres antics de botànica, se'l tenia per: dolç, "empalagós", mucilaginos, pectoral, dulcificant i laxant, però molt astringent abans de madurar.

El seu nom llatí és *Ceratonia siliqua*, nom que prové del grec *kéras*, per la forma del llegum, tot i que deriva de l'àrab *quirat*, i que vol dir llavors de garrofer, ja que aquestes foren les primeres unitats de mesura utilitzades a l'Orient per a intercanvis comercials. En català també les anomenem quirat. Aquestes llavors foren utilitzades per al comerç, ja que tenen totes el mateix pes. Actualment, a tot el món, el seu nom és utilitzat en joieria per a la mesura de les pedres precioses i la llei de l'or. L'espècie és originària de l'Àsia Menor i des de temps remots ja se'n va estendre el conreu per totes les terres més càlides de la Mediterrània. El seu conreu va tenir una renovada i ampliada introducció al darrer terç del s. XIX, arran de la fil·loxera. Durant el s. XX i amb la progressiva desaparició del bestiar de tir, va anar perdent interès el seu conreu, tot i que a començaments dels anys vuitanta del

segle passat ha tornat a augmentar a causa de la rendibilitat de les gomes derivades de la grana del garrofer especialment per a ús industrial i farmacèutic.

De l'arbre que ens ocupa, el de l'Índia, el "cognom" li ve donat perquè les terres on estava ubicat, junt al "pi de l'Índia", així com també a altres terres amb garrofers i que formaven la falda de muntanya que s'escola cap al Masnou, eren propietat de la família de capitans Bertran, de ca "l'Índia", que tenien diversos vaixells a l'època de la nostra marina de vela. Del motiu, com de molts, no se'n sap l'origen, tot i que aquest és clar, un dels Bertran deuria ser el primer "índia" que devia tornar ric al seu Masnou.

La casa de ca l'Índia està a l'actual plaça de Jaume Bertran (aquest, però, de can Gerro), i que fa xamfrà amb el torrent Xic, l'actual carrer de Bonaventura. Bassegoda.

Que els masnovins donessin "cognom" a aquest garrofer i també al pi no fou perquè sí, sinó pel fet de la seva magnificència, per l'indret on estaven ubicats i especialment perquè al seu redós tants masnovins, durant diverses generacions, hi passaren bones estones, hi anaren a fer excursions i berenars, i fins i tot acampades.

La mort del garrofer fou deguda a un llamp que el va esquinçar i cremar; no se'n sap la data, però en fotografies

dels anys cinquanta del segle passat se li veu una rebrotada força important, la qual desapareixeria del tot quan aquell turó fou urbanitzat junt als pinetons que tenien a la falda de ponent.

NOTES

- 1- Del llibre "Masnouines", de Josep Pujadas i Truch (el Masnou 1876-1939), publicat el 1936.
- 2- Article publicat al butlletí núm. 33, d'octubre del 1989, amb el títol "El garrofer, arbre màgic", d'Estela Millet i Llansó (el Masnou 5/3/1923 - Saragossa [Monasterio de Santa Lucía] 30/3/2005).
- 3- Publicat al núm. 44, de novembre del 1990, pel professor Àngel Rubio i Goday, que féu un interessant estudi sobre aquest arbre i un treball per als seus alumnes. També convidava a fer un cens dels garrofers existents al Masnou, Teià i Alella, assenyalant els indrets on estaven ubicats i si eren mascles, femelles o hermafrodites; i que no es perdessin totalment dels nostres pobles, especialment els seus minoritaris.
- 4- La revisió fou feta l'any 1990, per tant segurament ara aquesta seria de més curta durada, ja que molts d'ells han estat engolits pel "ciment", o sigui l'urbanisme desenfrenat.
- 5- Anton Mateu i Cabané (l'Antonet fuster) havia contat que antigament, a l'època que el conreu de les garrofes era bàsic en la nostra pagesia, per propiciar una major fecundació els pagesos defecaven al peu dels garrofers mascles, així les mosques, especialment les anomenades vironeres, hi anaven en massa i, en passar per les flors mascles, s'enduien el pol·len cap als que les tenien femenines, la majoria.

FONS CONSULTATS

- Butlletí de Gent del Masnou, 33, d'octubre de 1989, article d'Estela Millet.
- Antonet Mateu i Cabané
- "Masnouines", poesies de Josep Pujadas Truch
- "El Temps », del 20-26 de gener del 2004, article de Martí Domínguez, sobre el botànic, naturalista i sacerdot valencià, Antoni Josep Cavanilles (València 1745 - Madrid 1804)
- "Guia de arbres". Paola Lanzara i Mariella Pizzetti. Grijalbo 1979.
- "El Agrónomo", de 1849.
- "Guia per a conèixer els arbres". F. Masclans. Centre Excursionista de Catalunya. Barcelona 1966.
- Gran Enciclopèdia Catalana.
- "Biosfera". Enciclopèdia Catalana. Barcelona 2000.

ELS TEMPLERS

-700 anys de la seva fi-



per Joan Muray
Vocal de Cultura

L'ORDE DEL TEMPLE, dit també Orde del Temple de Jerusalem, no sols per estar en aquesta ciutat, sinó per haver tingut el seu primer habitatge a dins de les restes de l'antic temple del rei Salomó, que els havia donat el rei Balduí II de Jerusalem, rep el nom llatí d'*Equites Militiae Templi Salomonis*.

Va ser fundat en aquella ciutat, santa per a les tres religions monoteistes, l'any 1118 i tenia com a finalitat la de socórrer els pelegrins cristians que hi anaven. L'any 1128 van obtenir el reconeixement canònic al Concili de Troyes, sota l'aixopluc de sant Bernat de Claravall, que els va escriure l'opuscle titulat *De laude novae militiae ad Milites Templi*.

La seva fundació, el 1118, fou feta per un cavaller, que la història oficial diu que era el francès Hugues de Payens, i altres historiadors diuen que era el català Hug de Pinós, amb vuit monjos-guerrers més.

L'Orde va créixer i sortí d'Orient, després de construir-hi una xarxa de fortaleses o comandes, i s'escampà per tot l'Occident cristià, on també arribà a posseir infinitat de comandes, així com un gran poder, militar i econòmic. L'econòmic els convertí en els banquers de reis i nobles.

Als Països Catalans hi arribaren el 1131, quan el nostre comte En Ramon Berenguer III hi professà, i ajudaren a ell i els seus descendents en la reconquesta de les terres de l'anomenada Catalunya nova. Aquí també arribaren a posseir moltes comandes no sols al Principat sinó als regnes de Mallorca i València, i al d'Aragó.

Al cap de quasi dos segles de la seva existència i amb un gran poder a pràcticament tot Europa, aquest poder i les riqueses que posseïa foren la causa de l'enveja i cobejança, especialment del rei Felip IV de

França, el qual, actuant per sorpresa, va fer empresonar el darrer gran mestre, Jacques de Moyay i 138 cavallers dels més principals; però en total a França, els templers detinguts foren prop de 2.000; i exigí al papa Climent V a procedir contra l'orde.

Així va començar el llarg procés, al qual, per mitja de terribles tortures, els arrencaren les confessions que volien, com les de: sacrilegi a la creu, heretgia, sodomia i adoració d'idols pagans. Posteriorment, i ja estant a la foguera, com el seu gran mestre, proclamarien que havien confessat per la tortura, però que tot era mentida. Això fou el començament de la fi de l'Orde, que al moment del procés tenia, entre Orient i Occident, uns 40.000 monjos templers.

D'aquí que ara, el **13 d'octubre**, dia de l'empresonament, es compleixin els **700 ANYS** del començament del procés que els portaria, al cap de cinc anys, el 1312, a l'abolició, dictada pel

papa Bonifaci VIII per mitjà de la butlla *Vox in excelso*, i a la incautació dels seus béns per mitjà de l'*Ad providam*. Béns que foren donats a un altre orde, el dels Hospitalers. El 1314, data final de l'orde, amb la crema a la foguera de París del darrer gran mestre, Jacques de Molay i altres cavallers. D'aquest es diu que, un cop a la foguera, va emplaçar davant de Déu abans d'un any el rei i el papa, fet que es va complir.

En altres països europeus, entre ells al nostre i a la Confederació Catalano-Aragonesa, on regnava el comte-rei Jaume II, a la dita "província catalana", que incloïa la Tarraconense, el Rosselló i Navarra, foren absolts i declarats innocents per mitjà del Concili de Tarragona, però hagueren de dispersar-se i els seus béns passaren a diferents ordes, segons el regne. A la corona d'Aragó, a la de Castella o la de Portugal.



Templers a la foguera el 1310 // BRITISH LIBRARY

RUTA DELS TRES PANTANS (El Pasteral – Susqueda – Sau)

Per Joan Sagré



Fotografia de l'embassament de Sau treta d'internet

Aprofitant que per l'extrem nord de les Guilleries el Ter baixa encaixonat per altes muntanyes, van construir els embassaments de Sau, Susqueda i el Pasteral, molt importants per al subministrament d'aigua potable i la producció d'energia elèctrica. Durant molt de temps va ser un espai inhòspit i quasi desconegut, només visitat per uns quants excursionistes agosarats a qui el afany d'aventura ens feia endinsar en unes muntanyes carregades d'històries i llegendes, moltes d'elles relacionades amb lladres i bandits, com la d'En Joan de Serrallonga, el bandit més famós de Catalunya.

Per enllaçar tots tres pantans es va construir una pista forestal de trenta-quatre quilòmetres, la qual coneixia el company Ramon i ens va proposar d'anar-hi.

El dijous dia 13 de setembre va ser el dia triat per fer aquesta excursió amb bicicleta de muntanya; quatre ciclistes a les set del matí ens trobarem al cul d'Ocata, carregarem les bicicletes en el cotxe d'en Juanjo i a un quart de vuit sortíem en direcció a Girona, fins a la cruïlla de Sils, Santa Coloma de Farners, Anglès i el Pasteral; en baixar les màquines del sostre del cotxe, un company es va adonar que s'havia deixat les sabates dels pedals automàtics a casa; ja se sap, quan has de portar tantes coses és normal de deixar-se'n alguna; a tres quarts de nou enfilàvem per la carretera

d'asfalt que ja comença a tirar amunt, suament per la part dreta del primer embassament de la ruta, gairebé ple de la seva capacitat; pedalant, la fresca del matí obliga a tancar-se a més d'un; als pocs quilòmetres un pont ens porta a la part esquerra amb l'asfalt cada vegada pitjor i amb la pujada molt més pronunciada que ens fa bufar de valent; mentre pujàvem recordava una frase que vaig escoltar una vegada pujant un port de muntanya i que no em va quedar més remei que donar-li la raó, deia que el més important en un pujada és no acabar la bufera.

Al davant nostre Susqueda; la seva construcció va ser iniciada l'any 1963, fou inaugurat el 1968; és un llac artificial enmig d'un paisatge frondós i muntanyenc al cor de les Guilleries, més buit del que era d'esperar; fotografia per al record; la platja era buida, cap banyista dins l'aigua en aquelles hores del matí; i seguim amunt ja per pista de terra i rocs envoltats d'altres muntanyes i de perillosos precipicis, boscos d'alzines, castanyers, faigs i roures amb paisatges majestuosos, i imponents en altres a causa de la presència dels cingles de Rupit i Tavertet; al camí rètols de *Perill esclavissades*; el camí s'endinsa en un lloc ple de revolts per sota de marges verticals, que de veritat fa por mirar enlaire, ja que és ple de pedres i sorra i no et pots distreure ni un moment de la conducció per

perill d'una caiguda; en tot el recorregut no hem trobat ni una sola persona ni una casa per demanar ajut, ni tan sols aigua.

Al cap de tres hores arribem a la pujada més forta de tot el camí, això sí, asfaltada fins a la presa de Sau.

Aquest sí que era molt ple, sols sortia la punta del campanar negat d'aigua del poble de Sant Romà de Sau.

Després de les fotografies de rigor busquem un bar per fer un cafè amb llet i unes pastes per recuperar-nos de l'esforç. A les dotze del migdia tornem avall, és un dir, ja que crec que tot el camí és un 50% de pujada i l'altre de baixada; a la vista i per emportar-se un bon record, el Far, Rupit, Collsacabra, les Guilleries; tots ells, per poder gaudir de les seva alçada majestuosa, crec que s'han de veure des de baix de tot, des del Ter. En passar per Susqueda, altra vegada un caicac baixa mansament per les seves aigües tranquil·les.

La caiguda d'un company per culpa de les pedres va enterbolir una mica la sortida, encara que després de la caiguda va seguir pedalant encara una hora i mitja més; quatre punts al Centre Mèdic del Masnou i un petit dolor en moure el braç, això i unes petites esgarrinxades en cames i braços és el pitjor que ens ha passat en aquesta bonica sortida.

Els quatre participants d'aquesta sortida van ser Jordi Salvatella, Juan José Calvo, Ramon Malagrida i Joan Sagré.

Parlem de llibres

Per Pere Martí Bertran

RETALLS DE MÈXIC

Joan Pinyol (Capellades, 1966) ha guanyat el XXII Premi de Narrativa Vila de Puçol amb un recull de minirelats que molt encertadament ha titulat *Micromèxics* (1), ja que es tracta d'un recull de 61 narracions molt breus (la més curta té 4 línies i la més llarga en té 50), que el mateix autor, a la contraportada, ha qualificat de retrats o reflexos de Mèxic, un país que ha visitat en més d'una ocasió i del qual es declara un enamorat. L'obra està estructurada en dos grans blocs. El primer el formen deu relats, alhora dividits en dos subapartats de cinc cadascun, tots dedicats a visions del Mèxic, podríem dir-ne, històric, ja que tots es desenrotllen abans o durant la conquesta d'Hernán Cortés. El segon està dividit en cinc grans apartats, diversos d'extensió i amb referències geogràfiques molt clares cadascun: "Al Nord", "A Mèxic DF", "A Oaxaca", "A Chiapas" i "Al Yucatán", els llocs on es desenrotllen les accions de la resta de relats.

Els textos, com deixa molt clar l'autor, tenen una gran influència de Pere Calders (Barcelona, 1912-1994), escriptor que va viure molts anys exiliat a Mèxic i que va escriure nombroses obres amb protagonistes d'aquell país. El contingut de l'obra de Joan Pinyol ens el dona amb precisió la filla de Calders, Tessa Calders i Artis, al pròleg: "La mirada mexicana de Pinyol m'ha resultat familiar; veu amb ulls europeus una realitat sorprenent, plena de contrastos, sovint inquietant i allunyada del nostre món, però que li inspira un profund respecte i una sincera admiració." (p. 11-12) Com s'esdevé a bona part de l'obra del meu pare, hi podria haver afegit. Perquè Joan Pinyol deixa sentir la influència caldersiana en tots els textos del volum. I la hi trobem sobretot en l'espai geogràfic triat, però també en aspectes estilístics com el to irònic, gairebé humorístic, d'una bona colla de relats; i encara en els tipus de personatges, en les situacions que viuen (algunes gairebé surrealistes) i en alguns dels temes triats: la mort, les relacions interclassistes...

Una obra ben escrita i ben editada (només caldria esporgar-la d'algun castellanisme com ara "sortejar" en el sentit d'esquivar o com "copa" per capçada), que estem segurs que agradarà a aquells que disfruten amb les narracions breus, sobretot amb la microliteratura, de la qual Joan Pinyol és un bon coneixedor i conreador.

(1) Joan Pinyol: *Micromèxics*. Editorial: Brosquil. Col·lecció "Lletra Llarga", 44. València, 2007. 133 pàgines.



Teatre capital

(La cartellera barcelonina)

Text: Rosa M. Isart

Fotos: M. Josep R. Lucas

Carboni pur cristal·litzat

Polsim de diamants. La primera setmana de mes (dies 3, 4, 5 i 6) grans actors del país interpretaran una sèrie de **monòlegs a la Biblioteca de Catalunya: Enric Majó, Mercè Lleixà, Xus Estruch**. En format de lectura dramatitzada i amb entrada gratuïta, les sessions comencen a les 21.30. Una de les lectures versarà sobre la mort al camp de concentració polonès d'**Auschwitz** de l'escriptora jueva Irène Némirovsky –a partir d'un text del mallorquí **Joan Guasp**–, una altra sobre la **Frida Kahlo** –text de **Gloria Montero**–, una altra dirigida per Ricard Salvat portarà a escena *Cruzando el puente* del dramaturg cubà José Triana. Una darrera lectura estarà dirigida per la **Teresa Devant**. Consulteu ràpidament la web oficial de la productora, l'Aiet: www.aiet.cat

El diamant ve definit com a carboni pur cristal·litzat. El jaciment primari del diamant és una profunda bretxa, reblerta d'una roca anomenada *kimberlita*. La part superficial de la kimberlita és una mica alterada i presenta una coloració groguenca; a més profunditat presenta una co-loració blavosa. Aquesta podria ser la imatge que té la dansa-teatre. Color, emoció, poques paraules, exqui-sidesa. Hi ha tres varietats útils del diamant. La varietat gemma és la més perfecta i pura. Aquesta és la tipologia de l'espectacle de teatre poètic, visual, gestual, que arriba a la **Sala Petita del Nacional** (www.tnc.cat) el dijous 4 d'octubre de 2007. **J'arrive**, de la creadora escènica **Marta Carrasco**, és una reposició que permetrà tornar a degustar una obra mestra. Fins al 21 d'octubre. Aproveu per portar-hi aquella gent que mai no ha volgut trepitjar un teatre.

De l'11 al 14 d'octubre el Ballet National de Marseille, que encapçala el coreògraf Frédéric Flamand presenten *La Cité Radieuse* –la ciutat radiant– al Mercat de les Flors (c/ Lleida, 59). Relacions entre el cos i la ciutat: en realitat, un diamant encara per polir. (a www.mercatflors.org hi teniu vídeos il·lustratius dels muntatges que arriben al Mercat aquesta temporada, o bé podeu consultar també www.ballet-de-marseille.com). Atents a la **reobertura** el divendres 12 de l'antiga Sala Raval, tot tocant al Mercat de Sant Antoni. Amb una nova direcció artística, de l'**Empar López**, actriu i directora de la Mostra de Teatre de Barcelona, el **Teatre del Raval** (www.teatredelraval.com), reformat íntegrament, promet una oferta teatral del tot atractiva. Enceten amb *Les escorxadors*, de la britànica nascuda el 1957 Sarah Daniels, amb direcció de la **Carne Portacelli**. Si fem memòria, anteriorment en Ramon Simó presentà una versió d'aquest text els anys noranta al Mercat de les Flors on, curiosament, intervenia Marta Millà, la Madame Diderot del muntatge *El llibertí*, que l'octubre continua en cartellera al Teatre Poliorama.

El 19 d'octubre i fins al 6 de gener un clàssic català, Josep Maria de Sagarra, pujarà als escenaris del **Teatre Romea**. Escrita el 1959, **El senyor Perramon**, dirigida per Joan Anton Rechi, és una adaptació lliure de *L'avare* de Molière. Diners, diamants, ja se sap. Tothom vol el mateix.

La Nit més reeixida de les que es fan i es desfan

Per Esteve Pujol i Pons



La por que ens feia! No parlo pas de la novena edició de la Nit d'Havaneres i Rom, no; parlo de la por que ens feia la pluja, que al matí havia caigut a bots i barxals pel nostre Baix Maresme. Un espurnet de res ens va tornar a encongir el cor en començar la cantada; però, noi, es veu que, a sant Pere, li agraden les havaneres i va fer sortir la lluna i no vam pas tenir cap més ensurt.

És una opinió personal, però no pas només meva: va ser la Nit més reeixida de les que es fan i es desfan. L'aire de les cançons, la qualitat dels grups participants, l'entusiasme i, de manera molt especial, l'actuació del Jaume Arnella, que va constituir un colofó únic a una vetllada tan rodona.

Per tal que en quedi constància en aquest butlletí cal fer constar que el pregó de presentació va anar a càrrec d'Elias Barrechea, marí mercant i capità del Port del Masnou; i van prendre part en la cantada *Els cantaires de can Malet*, homes i dones de la nostra vila, amb un esperit molt jove i amb unes ganes que voldríem per a molt

jovent. El grup *Borinquen*, també del Masnou, que és l'ànima immortal d'aques-tes nits. I *Mar Brava*, conjunt veterà i esplèndid, que venia de Barcelona. I aquell baix, remanói, i quin baix amb *La barca vieja!*

Cremat a desdir per a tothom –i el que en va sobrar!– que dóna aquell regust al paladar que amara l'esperit nostàlgicament mariner dels masnovins.

I després, *Olla barrejada*, que ens arribava de la Secuita, de la comarca del Tarragonès. I la simpatia i professionalitat del Jaume Arnella (el programa deia de Santa Eulàlia de Ronçana, però, un home inquiet com ell, és de tot arreu) va cloure com mai el programa de la Nit.

No hi podien faltar *El meu Avi* i *La Lola*, que van cantar tots els grups i ens hi vam afegir els qui omplíem la plaça d'Ocata, el marc més encantador i harmònic que hi ha a la

nostra vila. Els espetecs del castell de focs van espantar l'ocellada ajocada als plàtans i ens van curullar de festa a tots. Punt a favor: avançar l'hora d'inici a les nou.

Petit punt en contra: el color dels títols de les cançons en el programa de mà: no hi havia manera de llegir a l'avançada el que cantarien.

Enhorabona als organitzadors, però una enhorabona de les grosses. La número deu, la del 2008, deurà ser de les d'antologia, oi?



Can Basomba

Ser
puntaire
és fer
màgia



Taller de Puntaires

Fem puntes i ens ho passem bé.

Si vols saber com ho fem, vine a veure'ns.

Hi som el dimarts, el dimecres i el dijous
de 5 a 7 de la tarda.

Regala artesanía!

**En venem o t'ho fem per
encàrrec i personalitzat.**

Mocadors, punts de llibre, ventalls per a núvies, puntes per a jocs de taula, de llit o tovalloles.

Sant Antoni, 24, al darrere de la botiga. Tel. 669 84 23 74 · Ma. Rosa
El Masnou

Disfresses i complements
per a petits i grans



**LA TEVA DISFRESSA PER AL
"HALLOWEEN", LA TENIM A:**



Petits Angelets

LA JOGUINERIA DEL MASNOU
Fontanills, 25 · 93 540 52 43



FLORS I PLANTES



ISABEL

Joan XXIII, 66 · El Masnou
93 555 01 35

Dia 12, Mare de Déu del Pilar,
Dia 15, Santa Teresa de Jesús.
Dia 1 de novembre, Tots Sants

JOAN

Navarra, 100
el Masnou
93 555 79 34
info@florsjoan.com



Flors i plantes

www.florsjoan.com

La teva floristeria a *internet*

Informació: info@florsjoan.com

GAIREBÉ TOT AIXÒ ÉS VERITAT

Per Carles Maristany

DE FOGONER A CARBONER

Sempre, quan sóc al davant d'un full en blanc i envoltat dels estris que suposo que faré servir perquè m'ajudin a emplenar-lo de forma correcta, sorgeix el dubte de si sabré trame-re el que vull dir, de manera convenient sense que ningú es pugui agreujar, sigui un lector o bé un familiar del comentat, per la forma o el significat de les paraules emprades.

Res més lluny dels meus desitjos que algú es pugui donar per ofès, quan a una persona determinada em refereixo, ja sia amb noms i cognoms o bé amb l'acostumat motiu, tradicionalment per tots conegut en la nostra vila: en daixonses i en dallonses.

L'anècdota recau avui sobre una persona gairebé de tots vostès coneguda. (Els d'aquell temps).

Pel que a mi pertoca, es tractava d'un veí, d'un amic i col·lega, ja que plegats vam fer alguns "remendos" (en el català popular de llavors, petites obres de consolidació o reforma que feien els paletes, en què ell era l'empresari i el paleta, i jo l'arquitecte i el manobre).

També tot sovint anàvem plegats a pescar amb la barca del meu pare; ell de remitger i jo, encara que més jove, de patró.

Sempre va haver-hi una excel·lent entesa entre nosaltres, tot i que la "vox populi" el titllava d'escassa mansuetud i excessiva irascibilitat.

Una barca és una mica com un confessionalari, encara que a bord no es perdonin les faltes comeses. La solitud entre dues persones incita a la comunicació, a sincerar-se i a esplanar-se amb el company, sia per fer-la petar o bé per ajudar a passar l'estona i trencar la monotonia.

I va ser així com va arribar a les meves orelles el que tot seguit us relataré:

Tal com diuen els notaris "davant meu" el senyor Joan Bertran, en "Pela", o més afectuosament conegut per en "Pesseta", ja que així l'enutja-



va menys el tractament. Ell, les mans als rems bogant amb palades curtes i amb cura de no fer-les sorolloses, pescàvem els sipions a la femella. El nostre vedat era de la riera d'Allella fins al torrent de l'Hoguera; entre els Laboratoris i a Can Merderotes, per situar-ho més geogràficament.

L'amic Joanet, sempre vaig anomenar-lo així, començà el seu relat dient: Llavors en terra les coses no anaven gaire bé i mancava la feina; així doncs, vaig decidir provar sort a la mar i anar-me'n a navegar. Un parent meu va oferir embarcar-me de fogoner en un petit mercant, en el qual ell tenia interessos.

Pocs podrien dir què és pitjor: si treballar de miner en una mina de carbó o palejar aquest a dins de la sala de calderes d'un barquet de cabotatge; davant de la boca d'un forn que vomita brases i escup guspises darrere d'una flama que enlluerna els ulls i crema el rostre, mentre es trepitja un terra brulent de planxa de ferro en continu moviment i que fa que el mànec de la pala, que les mans ja cansades aguanten i sostenen, no sigui el millor punt de suport per ajudar a mantenir l'equilibri.

El llevantal que vam trobar en sortir de Barcelona va fer-se tramuntana al Cap de Creus i esdevingué fort mestrall molt abans d'arribar al Golf de Lleó. Per evitar embarcar els cops de mar que inundaven la coberta, producte d'una maror confusa, el capità de màquines, que ja havia fet tancar els ulls de bou, va condemnar també les portes de baixada a calderes. La temperatura va pujar tant que es feia insuportable la permanència dins d'aquell infern.

Els manguerots, els únics que podien assuaujar la temperatura dins de la sala, eren del tot insuficients i els homes de guàrdia cercaven el moment entre paletades per col·locar-se de cara a l'escàs i mesquí corrent d'aire que fluïa de l'exterior i minvava la penúria que patien amb resignació, donades les adverses circumstàncies meteorològiques.

L'angoixa, aquella opressió al pit, el perdre l'alè, va esdevenir tot seguit un respir fatigós a causa de la xafogor irrespirable d'allà dins i vaig caure en un sopor fronterer a la inconsciència. Sí, sí, també estava marejat com un porc! No em fa pas vergonya de dir-t'ho. Així vaig romandre-hi moltes

hores. Vaig arribar a pensar que, d'aquella, no me'n sortiria pas i que amb molta sort m'enterrarien a Odessa, el nostre port de destinació. Llavors, el més veterà dels companys, després de sacsejar-me fins que va constatar que estava ben conscient, va dir-me:

Mira, Bertran, entre tots estem fent la teva feina i això no pot pas seguir així. He sentit dir que et frotan un cop de pala al cap i et tiraran a dins del fogó. Diran que has caigut a l'aigua i pensa que el dia que netegin la graella i llencin les cendres no es trobaran ni les dents d'aquell noi del Masnou. No se sabrà res més de tu. Espavila!

Eixoriveix-te! No t'adormis! Ara et portarem un remei que pot anar bé per al teu mal.

Poc temps després comparegué amb el seu germà. Aquest va alçar-me el cap, va tancar-me les narius i, estirant avall la barbata amb l'altra mà, féu que obrís la boca ben badada. L'altre va buidar-hi el contingut d'un pot de llauna que portava, ben igual que ho fan amb les oques per engreixar-les. Jo no volia pas engolir res de res, però no em va quedar cap més remei que fer-ho per poder seguir respirant. Miracle: Poc després de prendre-ho, estava guarit. Pots ben creure-ho!

El que no sé encara és si va curar-me

el terror, l'angoixa d'anar a parar dins el forn, tal com van amenaçar-me'n, o em va guarir el contingut del pot de llauna. Més tard vaig saber que eren dos rovells d'ou remenats amb vi ranci.

Nota de l'autor:

Ben pensat, podria ser que durant el viatge de tornada, ell agafés afició al carbó, ja que va establir-se a l'anomenada baixada de "Ca l'Estudiant", just al costat del col·legi de la Sagrada Família, i hi obrí una carboheria, que va regentar una pila d'anys.



www.addfem.org

ASSOCIACIÓ DE DISCAPACITATS FÍSICS DEL MASNOU

Treballem per a la integració; fes-te'n soci. 15€ a l'any

93 555 73 68 • 607 220 201

Alcon

Camil Fabra, 58 · Apartat de correus, 2
Tel 93 497 70 00 · Fax 93 497 70 10



Fruites de tardor; tota una festa!!

FRUITES I VERDURES



COLLITA PRÒPIA
COMANDES A DOMICILI

Masnou Centre · Tel 93 540 03 52

mercaservei

Fruites i Verdures

SERVEI A DOMICILI

Fontanills, 59
Tel 93 555 32 32
El Masnou



CAN RAC

ELABORACIÓ PRÒPIA

Tenim tots els ingredients
que necessiteu per fer els
vostres panellets i receptes
de tardor.

Mestres Villà, 101 Tel 93 555 16 64
El Masnou

Can Mai Tanquis

XARCUTERIA · VINS · CAVES · QUEVIURES

La teva castanyada,
la tenim a la botiga.

Sant Felip, 13 · 93 555 62 75
El Masnou

CELLER DEL MAR

GARNATXA, MOSCATELL,
MISTELA

Vins, caves i licors
Gran selecció de vins
Vins al detall

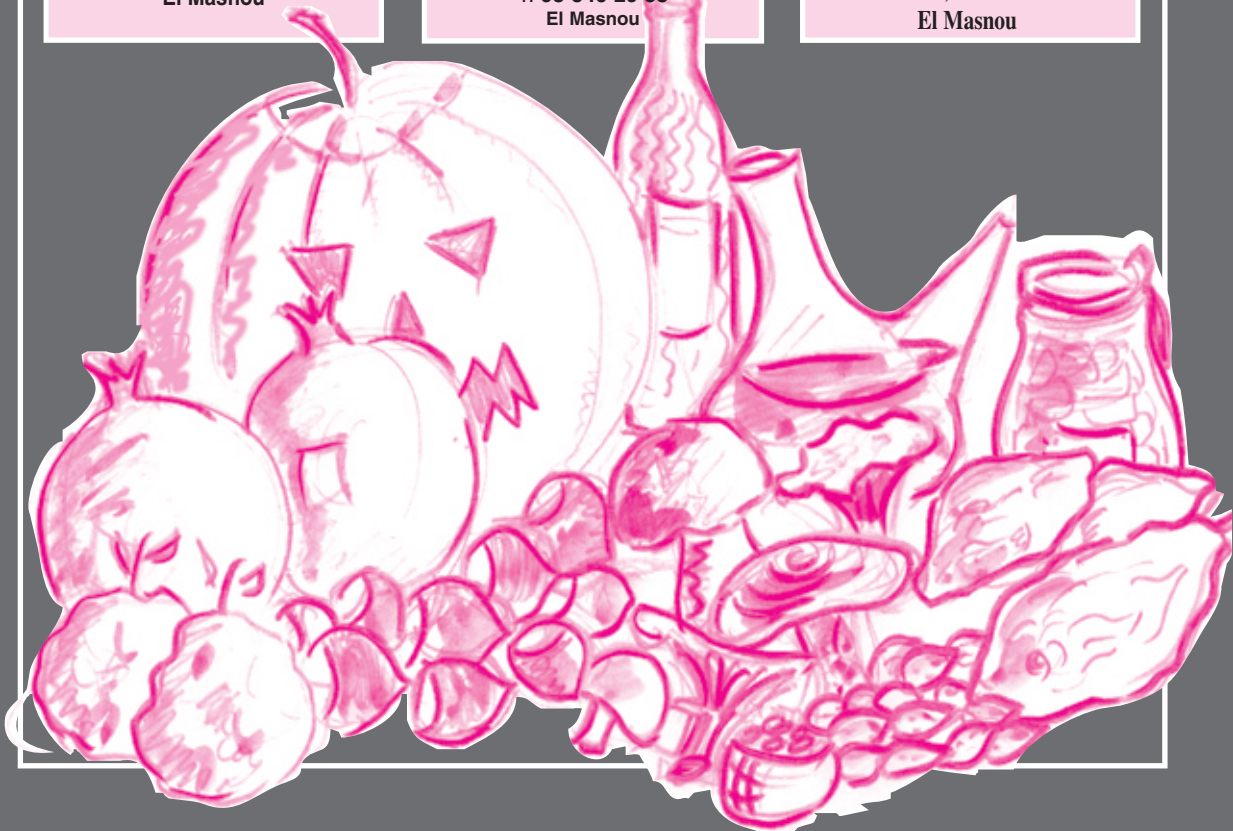
Àngel Guimerà, 12-baixos
T. 93 540 29 53
El Masnou

LA FRUITA

FRUITES I VERDURES PRIMERA QUALITAT

Bolets, castanyes, moniatos,
carabasses, codonys, nous

Mestres Villà, 115 93 540 34 74
El Masnou



Exposicions

Del 29/9 al 19/10

"PEL CEL I PEL MAR" Fotografies de Joan Muray

Del 20/10 al 9/11

X MOSTRA D'ETIQUETES DE VINS I LICORS. Tema: "La Medicina" Col·lecció Antoni Mestre

Col·leccionisme



TROBADA MENSUAL D'INTERCANVI
DE PLAQUES DE CAVA

(cada segon dimecres de mes)

Dimecres 10 d'octubre, de 7 a 9 del vespre.

Dimecres 14 de novembre, de 7 a 9 del vespre

Conferència-Projecció

Dissabte 20 d'octubre a les 6 de la tarda.

"AMB BICICLETA PER LA GRAN ALBÀNIA"

Conferència i projecció a càrrec de Xavi Tarafa

Diumenge 11 de novembre a les 6 de la tarda

D'ON DIUS QUE VÉNS? LITUÀNIA. Conferència-projecció a càrrec de l'Associació Catalano-lituana.

Organitza: Assemblea L'ATZAVARA, amb la col·laboració de GENT DEL MASNOU

SETMANA DE LA CIÈNCIA

NOVEMBRE 2007

Dissabte 10 de novembre a les 7 de la tarda

Conferència i mostra gastronòmica:

"PARLEM DE BOLETS" Els bolets i les seves propietats alimentàries.

Organitza: Amics i Antics Escoltes del Masnou, amb la col·laboració de Gent del Masnou.

Dissabte 17 de novembre a les 6 de la tarda

Conferència:

"COMUNICACIONS MÒBILS ENTRE VEHICLES"
Millorant la seguretat dels cotxes del futur

Ponent: Marc Torrent, enginyer de telecomunicacions
Organitza: "Amics de la Ciència d'Alella", amb la col·laboració de Gent del Masnou.

JOCS DE TAULA

Vols aprendre a jugar al dòmino i/o a la canastra?

Farem grups d'iniciació i d'entesos - Joc individual
Joc per parelles - Organitzarem campionats
i sobretot, ens divertirem!

Dimarts i/o dijous entre 6 i 9 vespre, els mesos de novembre i desembre

Preu: 3 € socis i 5 € no socis. Places limitades

Inscripcions: A partir de l'1 d'octubre, tardes de 6 a 9.

Gent del Masnou Dr. Agell, 9 Telf. 93 540 39 29

Organitza: Vocalia Recreativa de Gent del Masnou

Correllengua 2007

19 d'octubre Concert d'homenatge a Lluís Maria Xirinacs a Ca n'Humet.

20 d'octubre A l'Altell de les bruixes.

Cercavila, Berenar popular. Animació infantil. Jocs tradicionals. Taller de sardanes. Demostració de ball de bastons. Botifarrada popular.
Lectura del manifest. Música tradicional.

Organitza: Xalupa Associació Cultural

Col·laboren: Ajuntament, Diables, Gegantrs, Gent d M, i C. Sardanista del Masnou.

Mots encreuat

Per Xavi Cardona

Núm 22. Solucions a la pàgina 3

HORIZONTALS:

1- No està al Masnou, però ha apagat la set de molts masnovins (quatre paraules).

2- Engegueu l'àvia a pasturar. Pròximament se situaran en situació de proximitat.

3- Uneix un conjunt de punts equidistant d'un punt determinat amb aquest darrer. Va baixar de l'hort per entrar al sector immobiliari. Permet desfer l'esperit a la butxaca de l'infern.

4- Cultura precolombina que no va sobreviure ni una mica. Utilitzi d'una manera més breu. Accions pròpies dels joves.

5- No sap allò que li pertoca saber. Von Bismarck, el canceller de ferro, per als seus amics. La incògnita per antonomàsia. Art llatina.

6- Allò que l'Eloi té d'heroi. Acompanyen proverbialment les flors en els moments ideals. Mascle d'una productora de foie. Cercle de disjunció.

7- Gràcies a ella la gossa ja no serà petita. Relatius al pavelló o a l'interior del pavelló. Aire que pot provocar passos d'oca.

8- S'anteposa a libitum, hoc, hominem, infinitum... Abrigar amorosament algú, especialment amb la roba del llit. Es comporti com una lloca.

9- Versió catalana d'un mític personatge d'en Berlanga. Inicial d'Euskadi. Transport de troncs. Es contraposa al mal en un altre sentit.

10- Lloc per munyir ovelles, on no volen anar els qui no volen fracassar. Confusió que no patiríem si enrotllessim bé el fil de les coses.

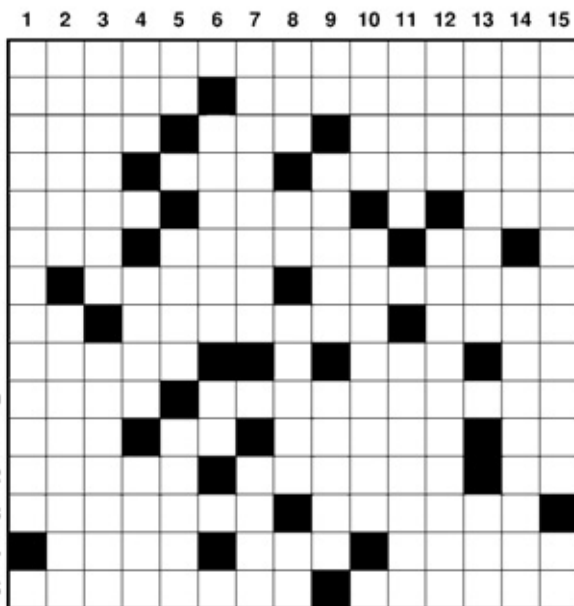
11- Música algeriana que va romandre sota el control de Berliuscòni. Abans o després, va a l'inrevés de la gallina. Aresta que podria ser egípcia. La fi d'un problema evitable.

12- Allò que passa actualment a tothom que no té la independència. A l'inrevés, passejat en expressió infantilvola. Campió.

13- Ja fa temps que no té un encaix perfecte amb l'Àfrica. Degusten i provenen.

14- A la manera aquesta resulta abundant, ni que vingui a contracorrent. Sorollosa competència de Thor. Permet admirar-se a l'inrevés prescindint del penis.

15- Als passatgers no els fa gràcia que l'anunciïn en ple vol. Els més resolutius ho fan immediatament després d'arribar.



VERTICALS:

1- La metzinosa Amanita Phalloides en idioma nostrat (dues paraules). Limita l'anella per ambdues bandes.

2- És capaç de donar gust indistintament al cantant de rock-and-roll, al polític o a l'orella del torero. Nobi Nobita podia comptar sempre amb les solucions que sortien de la seva butxaca.

3- No és l'activitat de cap ocell, sinó una implantació en embriologia. S'entén que trec panxa (sense l'autoritat del diccionari).

4- Arbust que porta teina. La còpula més simple. Tal com va remarcar en

Tísner, aixeca la bandera en senyal de llibertat. S'ha bronzejat fent la vertical.

5- Porta i no té frontisses. Vocal que fa vudú. Final poc virtuós d'una sentència de Cèsar. Es diu d'una certa esquerra a la qual no manca iniciativa.

6- Lletre que en matemàtiques simbolitza "pertany a un conjunt". Desvagada i de panxa enlaire. Talent natural, facilitat. Lletre que en matemàtiques simbolitza "contingut en un altre conjunt". Limita el lòbul.

7- Cabdill, comandant. Vocal que té febre. Pseudònim de Jacques Tatischeff, ben conegut gràcies al seu oncle.

8- Famosíssim parent d'Ortega Monasterio. Terenci Laporta. El nom escurçat de la Francesca. Era diví i ningú no li feia ombra.

9- Principi del neoclassicisme. Objecte intencional de l'acció intel·lectual en la fenomenologia; vaja, gairebé un poema! El joc en té quatre com aquest, però Suïssa en té més.

10- Antiga indumentària que li hauria tapat la gepa a un geperut. Senyora o senyoreta que senyorejava per Al-Andalus. És imprescindible doblar-la en una mòmia.

11- Ajunta les parts i en fa un tot. Es reconeix el seu so quan per la carretera passa un carro carregat de rocs. Fricció damunt d'un objecte per desgastar-lo i rebaixar-lo.

12- Juga amb el gat eternament i perillosament. Del pròsper i hegemònic ponent geogràfic.

13- Permet canviar del blanc al negre sense brusquedats. Nombre de Neper. És un cap verd i encara el perd!

14- Torna a caure en direcció zenital. Lloc poblat d'arbres fruiters tan corrent a les comarques de Tarragona que augmenta la possibilitat de sortir firats de Riudoms.

15- Que no es poden atènyer, com els objectius d'un polític honest. L'única lletra que es pot trencar.

MASNOU.COM

WWW.EL

Portal social

Jordi Viñas Tremols
686 07 87 34

Ceigrup
Immobiliarias

FINQUES MESLLOC

LLIGONA CAYETANO

Sant Miquel, 23 - 08320 el Masnou - www.meslloc.com

T/ 93.555.69.03

Finques Puig S L

Serveis immobiliaris en general



Administració i **API**

venda de pisos, cases i rústiques.

Propietat horitzontal
Assessoria jurídica

Mossèn Jacint Verdaguer, 14 · El Masnou

Tel. 93 555 10 60 / 17 61 • info@finquespuig.net



SALA

AUTOMOCIÓ

- MECÀNICA I ELECTRICITAT DE L'AUTOMÒBIL
- PNEUMÀTICS
- ALINEACIONS
- AIRE CONDICIONAT

C/. Xile, 1. Tel 93 540 42 04 • El Masnou

Àngel Tena

Venda directa al públic.

JOIER

TIME FORCE
ultimate concept watches

Barcelona, 28 · El Masnou · 93 555 64 51

E S P E C I A L I S T E S E N D I A M A N T S

sector comercial



Carrer Sant Felip

erruqueria home
mas nou, 16 el Masnou

93 540 07 49
divendres de 9 a 14
dissabte de 9 a 14
Hores d'activitat

Can Mai Tanquis

XARCUTERIA
VINS
CAVES
QUEVIURES

Sant Felip, 13 - 93 555 62 75
El Masnou

BOUTIQUE

YUPPI

NAT
DIVISION

Sant Felip, 34
08320 el Masnou (Bcn)
Tel 93 555 2506
Fax 93 540 2005
www.yuppi1974.com

Acadèmia
PERELLÓ

El centre d'estudis de preparació i repàs de més alt rendiment al Maresme

**ESO · BATXILLERAT
UNIVERSITAT**

Sant Felip, 115
Tel 93 555 03 07
El Masnou
academiaperello@terra.es

G dos

Gestió immobiliària
i tramitació d'hipoteques

Visiteu la nostra pàgina electrònica
www.g-dos.com

Sant Felip, 37.
Tel. 93 540 61 50
Fax 93 540 61 98
El Masnou

EL MASNOU

○ serveis □

**SERVEIS
DE NETEJA
I DE
MISSATGERS**

93 555 76 61
609 72 65 16

C/ Sant Felip
(Pas del Port, 5)

Perruqueria

CrisAnd

Horari:
Dilluns tancat
De dimarts a dijous: de 9.30 a 13.30 i de 15.30 a 19.30
Divendres: de 9.30 a 19.30 (no tanquem al migdia)
Dissabtes: de 9 a 14

Lluís Millet, 119 • Tel 93 555 38 48 • El Masnou

Portes i automatismes Enric, sl

Al port esportiu del Masnou
93 540 72 40

P. Buvisa. C/ Indústria 14 • 93 555 93 88 • 609 83 55 22 • Teià
Port esportiu el Masnou, local 77 • 93 540 72 40 • El Masnou
www.automatismesenric.com